

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 20 -- jaargang 4
oktober 2004

Cultuurcheques te geef!
¿Qué ? ICTL gratuite?
Kotweb

“Nieuwe studierichtingen? Het zal er zeker niet slechter op worden!”

Prof. Devriendt, p.10-11

uw kalender 2004
van openingsTD's tot Kerstdiner

Je hebt met volle moed het academiejaar aangevat als blijkt dat je voor ongeveer 160 pond gewoon thuis had kunnen blijven en toch slagen.

Dat ontdekte een journalist van The Guardian, die nu Bachelor in de kunstgeschiedenis is en een medische graad heeft. De vervalser van de diploma's wist waar hij mee bezig was want het vervalsen van examenresultaten is toegelaten in Engeland. Een procedureslag tegen namaakdiploma's kan maar duurt jaren waardoor de handige jongens meestal gewoon hun gang blijven gaan.

Ook in de Verenigde Staten hadden ze hier last van, al waren deze vervalzers iets minder intelligent. De hogeschool in kwestie liet Latino's tussen de 500 en de 1500 euro neertellen voor een opleiding en het inbegrepen diploma. Echt moeilijk was dat laatste niet te

verkrijgen, een les volgen hield in dat je de vragen uit een boek voorlas, gevolgd door de antwoorden daarop. Toch zijn tienduizenden het slachtoffer, vergelijk dat maar eens met de inschrijvingscijfers aan de UA!

Dat we fan zijn van de Vlaamse Gebarentaal wist u misschien al uit *dwars* 19. Nu is een groep jonge Doven en horenden, waaronder onze allereerste hoofdredacteur, gestart met een petitie voor de erkenning van deze Vlaamse Gebarentaal. Ze beogen minstens 15.000 handtekeningen en kunnen alle steun gebruiken. De petitie en aanverwante informatie zijn te vinden op de website van het DoofActieFront.

Oxford en Cambridge, de twee oogappels van de Britse universitaire elite, hebben de nodige problemen ondervonden deze zomer. Als opwarmertje viel na een discussie over het verhogen van de

collegegelden de regering Blair bijna. Uiteindelijk is vastgelegd door het parlement dat je voor maximaal 3000 pond (4500 euro) college moet kunnen volgen. Dat is nog te weinig verklaart de directeur van de denktank in Oxford, volgens hem zijn bedragen van 15.000 euro realistischer om te voorkomen dat de Amerikaanse universiteiten de Britse -"die wegzinken in het Europees systeem"- voorbijsteken. Dat onderzoekers in Oxford 60.000 euro verdienen en in de VS tot 100.000 is natuurlijk een mooie verklaring.

Maar daarmee is de kous niet af: de twee topuniversiteiten hangt een zware boete van een half miljoen pond boven het hoofd als het aantal arme studenten niet stijgt. Door een nieuwe regeling moet elke Engelse universiteit een tiende van al het inschrijvingsgeld besteden aan beurzen voor minder gegoeden. Maar die moeten natuurlijk wel komen opdagen. Dat door die beurzen de lonen verlaagd worden,

zal vermoedelijk leiden tot nog hogere inschrijvingstarieven. Hoeveel was ons inschrijvingsgeld weer?

Om af te sluiten de droom van elke student: je wordt opgebeld om te horen dat je een Picasso geërfd hebt. Dat overkwam een Amerikaans rechtenstudent die de laatste afstammeling van een joods-Duitse familie bleek. Het schilderij was tijdens de oorlog gestolen door Nazi's en op de kunstmarkt terecht gekomen. Daar werd de oorsprong gecontroleerd voor verkoop, tot grote vreugde van de student. Maar dromen zijn bedrog: de huidige eigenaars willen het kunstwerk niet afstaan zonder een lange rechtszaak.

Bart Braem

Erratum

De foto's bij het interview met Mark Eyskens (*dwars* 19) werden genomen door Kelly Dorekens, en niet door AMOZ.

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Middelheim, Stadscampus.

Oplage: 3.500 exemplaren

V.U.: Kristof De Pooter, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo

Hoofdredacteur: Kristof De Pooter
Redactiesecretaris: Thomas Vanhees

Eindredactie: Filip Colson, Michiel Verbist,
en Valérie Wechuysen

Redactie: Bart Braem, Wojciech De Roeck,
Kelly Dorekens, Johan Diels, Ann Fransen,
Mieke Hoing, Kevin Jorissen, Wim Le Page,
Wim Marivoet, Karen Milants, Ewald Peters,
Katharina Smets, Olivier Van De Vyvere, Jef
Van Hoofstat en Tomas Verachtert

Fotografie: AMOZ en Kelly Dorekens
Illustraties: Wim Le Page

Vormgeving: Kristof De Pooter en Thomas
Vanhees

Puzzel: Rafael Bocklandt

Gastauteurs: Bet Caeyers en Tim Hanegreefs

Werkten mee aan dit nummer: Jan
Adriaenssens, Matthias Debruyne, Bruno
Deloght, Christine Engelen en Marie-Kristine
Houtekier

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be

<http://www.dwars.ua.ac.be>

Het is weer zover. Het academiejaar 2004-2005 is volop bezig. Ook dwars gaat er met vernieuwde krachten tegenaan. Het eerste resultaat daarvan heb je nu in handen. Midden in dit nummer vind je onze uitneembare kalender voor het eerste semester, met een immense verzameling data uit het studentenleven en de Antwerpse culturele scène. We contacteerden vrijwel iedere studentenclub aan de UA, en zochten de data op van een rijke selectie culturele voorstellingen waarvoor de cultuurcheques gelden. Opdat onze lezers ook dit jaar niets zouden missen. Geen TD's, kwissen of filmavonden, maar ook geen optredens of toneelvoorstellingen. We zijn ervan overtuigd dat de dwarskalender weer aan de muur van menig studentenkot en -café terug te vinden zal zijn.

We blikken terug op de academische opening, die ook dit jaar onopgemerkt aan veel studenten voorbij ging, en vragen ons af waar het met het Antwerpse pluralisme naartoe gaat. Verder laten we een aantal studenten aan het woord over hun zinvolle vakantiebesteding.

Vrijwilligerswerk in Marokko, een summer school in Italië, een seminarie in India, politiek engagement in Roemenië: het zit allemaal in deze dwars. En nog veel meer.

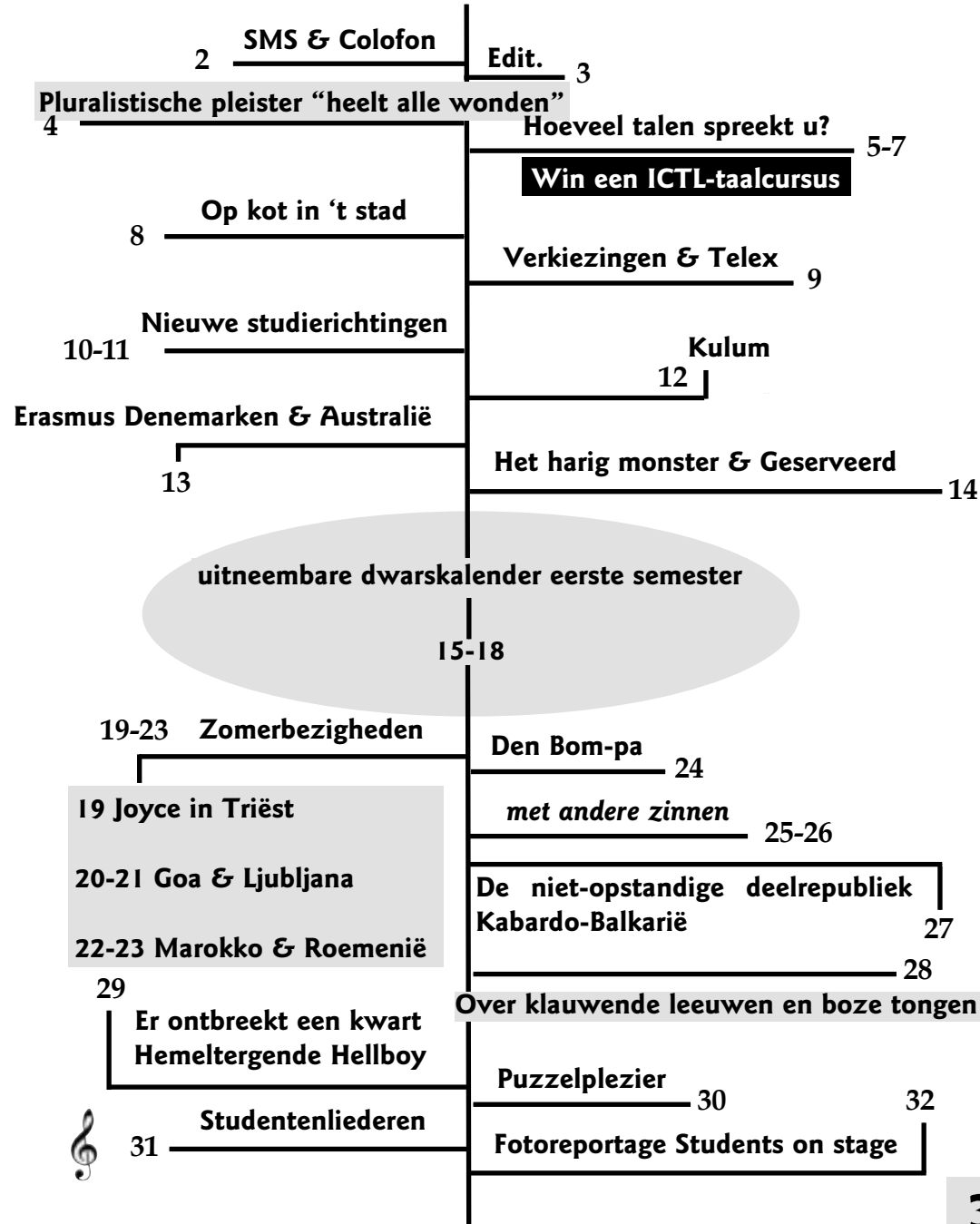
Om het nieuwe academiejaar goed in te zetten, willen we maar liefst zevenendertig van onze lezers op een presentje trakteren. De grootste gelukzak krijgt een volledige taal cursus bij het ICTL cadeau. Daarnaast hebben we vijf boekjes van negen cultuurcheques, en dertig duotickets voor in totaal vier verschillende voorstellingen in de Arenberg. De winnaar van de puzzelprijs, tenslotte, mag rekenen op een geschenkbond van Fnac ter waarde van dertig euro.

Nog een oproep aan ieder van jullie: de stemplicht mag dan niet bestaan aan de UA, op 26 en 27 oktober is het aan de studenten om hun stem te laten horen. Dan worden de FacAV-vertegenwoordigers gekozen. Inspraak voor studenten is maar zoveel waard als wat we er zelf van maken, en bestaat alleen voor wie zijn mond durft opendoen.

Kristof De Pooter

Edit.

Deze maand in dwars

Pluralistische pleister “heelt alle wonden”

“Antwerpen heeft nood aan een pluralistische universiteit die een rol kan spelen om Antwerpen weer groot te maken als gemeenschap”.

Met dit leidmotief opende Rector Van Loon zijn toespraak bij de opening van het academisch jaar. Ja, hij schreef aan het pluralisme zelfs de stijging van de inschrijvingscijfers toe. Het unicum in Vlaanderen dat de pluralistische associatie is, werd reeds in de verf gezet door openingsspreker Josse Van Steenberghe. Hij stelde verder de complementariteit van de hogescholen en de universiteit centraal door zijn oproep om te groeien naar associatiefaculteiten. Daarnaast accentueerde Van Steenberghe het belang van de doorstroming van allochtone jongeren naar het hoger onderwijs. Ook Burgemeester Janssens zag hierin een grote uitdaging. Hij spiegelde deze doorstroming aan de democratisering van het onderwijs in de laatste decennia, die er volgens hem had voor gezorgd dat de helft, zonet meer, van de toehoorders in de aula Rector Dhanis hoger onderwijs had kunnen volgen. Naast de sociale rechtvaardigheid die hier inherent mee samenhang, was Janssens ervan overtuigd dat het ook in het financieel eigenbelang van de associatie is.

Andere verzoekennummers werden aangevraagd door kapitein Blondé van de Hogere Zeevaartschool, ingenieur De Wachter van de Karel de

Grote-Hogeschool en de voorzitter van de Algemene Studentenraad Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen (ASRA). Blondé vroeg hoogdringend om grotere budgetten voor de academisering van de hogescholen teneinde een “crash-scenario” te vermijden. De Wachter stelde dat de verzuiling v o o r g o e d doorbroken moest worden en dat het universitair en niet-universitair p e r s o n e e l bijgevolg dichter naar elkaar toe diende te groeien.

Dezelfde gelijke behandeling wilde Zoë Noyen van ASRA tussen de UA- en hogeschoolstudenten gerealiseerd zien. Hetgeen momenteel op het vlak van subsidies niet het geval is. Verder stuurde ze aan op meer sport- en cultuurfaciliteiten en meer inspanningen ter bevordering van de mobiliteit van de student, in concreto meer feestzalen in de binnenstad en de uitbouw van de nachtbusen. Ze apprecieerde inspanningen zoals de cultuurcheques, maar vroeg om meer onder het motto “fuiven is ook en

vorm van cultuur”.

Patrick Janssens verdedigde zich door te stellen dat Antwerpen occasioneel een openluchtfeestzaal is, zie Studay, en dat wat de nachtbusen betreft het probleem zichzelf zou oplossen

als de studenten lang genoeg doorgingen met de respectievelijke jawel “culturele activiteit”. Naast het pijnpunt van de niet-Europese jongeren in het hoger onderwijs zag hij de Stad en de Associatie als strategische

partners op stedenbouwkundig gebied. Hij loofde de architecturale kwaliteit die de bouwprojecten van de hogescholen en de universiteiten brachten. Ook Van Loon linkte de Stad met de Associatie. Hij hanteerde het onderzoekscentrum Pieter Gillis, naar de zestiende-eeuwse stadssecretaris genaamd, als basis voor het actieve pluralisme dat het levensmotto van de associatie moet zijn. “Pluralisme is recht geven aan elke identiteit, respect voor iedere overtuiging” werd tot treurens toe in de verf gezet.

Het meest gesmaakt op de lauwe brunch die deze cérémonie protocolaire was, was de multi-ideologische-associatievariant van het adagio van Felix Timmermans, gebracht door Jef De Wachter:

“De herfst blaast op den horen En
't wierookt in het hout; Rectoren
gloren.

De proffen weven tirlantijnen
Van kennis, soms te koud
Studenten die verbaasd verschijnen
In labo's en in aulahout Maar snel
daar weer verdwijnen ...

De associatie hoopt op groeifantoom
Zal d'associatie ooit verdwijnen,
Is d'associatie enkel droom?
De toekomst, die brengt bloei of
kwijnen.
Alleen wijzelf bepalen hare vruchten.

Een ganzendriehoek in de luchten;
Straks komt het winterweer.
Ik hoor u in de zaal en in uw zetels
zuchten.

Ik spreek niet meer.

Thomas Vanhees

Hoeveel talen spreekt u?

Uw reporters legden Christine Engelen, een vertegenwoordiger van het ICTL - het Interfacultair Centrum voor Toegepaste Linguïstiek - op de foltertafel. Ook al zegt de naam je niets, misschien ken je het wel als het instituut dat de taalcursussen organiseert op de stadscampus. Wat er allemaal te weten valt? Dat lees je hier.

dwars Waarom zo'n hoogdravende naam voor een centrum dat zich vooral bezighoudt met taalcursussen en het vertalen van thesissen? Of slaan we de bal hier mis?

CHRISTINE ENGELEN Daar zitten jullie inderdaad verkeerd. We maken vooral vertalingen voor proffen en assistenten: onderzoeksvoorstellen, projectaanvragen, artikels, dikwijls ook gewone administratieve documenten. We maken trouwens niet echt vertalingen van thesissen, eerder van boeken. We vragen er immers geld voor. Vandaar dat iemand die zijn doctoraat wil laten vertalen dat beter kan laten doen als het al in de boekfase zit. Voorts zijn we ook nog in de privé-sector actief. Daarnaast gaat het grootste deel van onze energie naar de taalcursussen.

dwars Eerste punt: wat is de doelgroep van uw taalcursussen? Erasmusstudenten? Anderstaligen die Nederlands willen leren?

ENGELEN Dat beeld is deels juist. We hebben inderdaad speciale trajecten voor uitwisselingsstudenten die een initiatie tot het Nederlands krijgen. Dat is een deel van ons doelpubliek. Daarnaast bestaat het grootste deel van ons doelpubliek

Jef Van Hoofstat
Thomas Vanhees
foto's: AMOZ

uit hooggeschoolde anderstaligen. Zeer belangrijk, er is veel rond deze inburgeraars te doen, zij die het inburgeringstraject moeten doorlopen: dat zijn asielzoekers, dat zijn illegalen, dat zijn werkende immigranten die zelf Nederlands willen leren, of waarvan de familie Nederlands wil leren. Het moeten wel hooggeschoolden zijn, mensen moeten een diploma hoger onderwijs hebben om hier te mogen starten. Voor mensen met een diploma secundair onderwijs zijn er andere scholen.

Vluchtelingen

dwars Wat is het nut van zo'n specifieke opleiding voor hooggeschoolden?

ENGELEN Economische en politieke vluchtelingen met een hoger diploma die hier terecht komen, willen vaak verder studeren of hun oude baan terug opnemen. Daarvoor moeten ze eerst de taal leren en de Taaltest afleggen, een zware mondelinge en schriftelijke proef. Ze zijn dan wel chirurgen of ingenieurs,

om te overleven hebben zij vaak een andere job, en studeren dan 's avonds Nederlands. Ik bewonder hen mateloos.

dwars Even mijn vooroordelen testen: een Vlaming leert makkelijker een vreemde taal. In hoeverre moet u zich dan aanpassen aan vreemdelingen die het Nederlands willen leren, en waarbij het dus moeizamer gaat?

ENGELEN Dat vooroordeel klopt wel, dat zien we hier ook. Toch passen wij onze niveaus niet aan, we beginnen op het startniveau, met telkens zware examens aan het einde van een cyclus - voor ze naar een hoger niveau overgaan. Mensen moeten zichzelf naar het volgende niveau tillen, we zijn daar erg streng in.

dwars Waar en wanneer kunnen gewone studenten zich vrijwillig laten folteren ter wille van de meertaligheid?

ENGELEN We beginnen telkens ongeveer

gelijktijdig met het academiejaar: in oktober, in januari en na de paasvakantie, telkens voor tien weken. En daarnaast zijn er twee spoedcursussen: in juli en in augustus. Dat is op turbotempo: korte pijn, hoog rendement. Dagelijks van negen tot vier, vier weken lang. Dat is handig voor studenten die na de vakantie op Erasmus vertrekken. Ze worden zo snel in de doeltaal ondergedompeld. Ook de gewone cursussen zijn intensief, drie avonden per week. Het is zeker geen bezigheidstherapie. Inschrijven kan je op onze kantoren, Prinsstraat 8, naast Scribani. Onze cursussen geven we vaak in de computerlokalen van Scribani, of in de D-blok.

dwars Ben ik na 90 uur cursus perfect anderstalig?

ENGELEN Was dat maar waar... Nee, dan zit je op overlevingsniveau. Dan kun

je opschriften lezen, de weg vragen, een eenvoudige uitleg verstaan, dergelijke. Als je daarna het tweede niveau volgt, kan je dingen beginnen vergelijken en toekomstplannen maken... Bij elk niveau zet je een stapje naar betere beheersing van een taal.

dwars Aan de hand van welke cursussen geeft u les?

ENGELEN We zijn daar eclectisch in: als er goede boeken bestaan, zullen we ze gebruiken. Maar door de specificiteit van ons doelpubliek en onze kwaliteitsnormen bestaan die niet vaak. We zijn trouwens heel streng op vormcorrectheid, het moet juist zijn, anders heeft het geen nut: een niet vormcorrecte taal klinkt halfslachtig, en als hoogopgeleide kom je dan dom over. Als je deze normen hanteert, is het lesmateriaal zeldzaam. Ondertussen zijn onze lesgevers zo bedreven met hun publiek, dat ze liever hun eigen materiaal gebruiken.

dwars Doceert u nog andere dingen naast de taalcursussen?

ENGELEN Wij hebben soms contact met faculteiten om een specifieke les te geven, een stukje van een vak binnen het curriculum. Daarnaast kan ook het personeel opleidingen krijgen. Dat is dan heel specifiek. Zo oefenen we bijvoorbeeld met de mensen van de bibliotheek op Frans voor aan de balie. We trainen hen zodat ze de werking van de bib in andere talen kunnen uitleggen. Daarnaast houden we ons bezig met andere vormen van communicatie in bedrijven, zoals schrijfttrainingen, vergaderverslagen, presentaties, en spreken in het openbaar.

dwars Hoe zit het met de linguïstische

tegenhanger op de andere campussen?

ENGELEN Dan bedoel je het Centrum voor Taal en Spraak op de campus Drie Eiken. We bieden allebei taalcursussen aan op de campussen: het ICTL geeft de intensieve cursussen, het CTS biedt vooral veel verschillende talen aan. Daarnaast houdt het CTS zich vooral bezig op projectbasis: ontwikkelingsprojecten, instituten,... Dat is hun sterk punt. Ons sterk punt is dat we in bedrijven en voor de overheid opleidingen geven en projecten uitdokteren. Dat staat voor de helft van onze activiteiten.

Intensief

dwars In hoeverre is er samenwerking tussen het ICTL en het CTS?

ENGELEN De samenwerking zit hem vooral in het feit dat we dingen naar elkaar toeschuiven. De cursussen die wij geven zijn intensieve cursussen, wij vragen onze studenten drie keer per week naar de les te komen. Op het CTS is dat één keer per week, met zelfstudie erbij. Dat hangt van de beschikbaarheid van de mensen af. Afhankelijk van de wensen sturen we mensen naar elkaar toe. We fungeren dus als doorgeefluik voor elkaar. Het is de bedoeling dat we naar elkaar toe groeien en een UA-taalinstituut vormen, zoals er andere diensten van de drie campussen naar elkaar toe groeien. Daar zijn we nog steeds mee bezig.

dwars Verschillende campussen, verschillende lesmethodes?

ENGELEN Op de campus Drie Eiken wordt er voornamelijk met thuisstudie gewerkt. Hier wordt veel intensiever

contactonderwijs gebruikt, al is er afhankelijk van de richting soms nog wel thuisstudie. Wij prediken een intensieve aanpak. Hier volg je op tien weken cursus negentig uur, op Drie Eiken is dat dertig. Daar zit het voornaamste verschil. Qua methode handelen we grotendeels op dezelfde manier: nadruk op interactiviteit, communicativiteit en taakgericht werken. Je geeft je studenten een opdracht, en met een bepaald taalmateriaal moeten ze iets uitvoeren. Zo leren ze door te doen.

dwars Het gaat vooral om interactiviteit. Betekent dat dat er bepaalde cursussen zijn voor bepaalde beroeps categorieën of nationaliteiten?

ENGELEN Nee, we proberen zoveel mogelijk te mengen, om onze studenten te dwingen de doeltaal te gebruiken. Zo geven we ook alleen in de doeltaal les, óók voor de beginners. We kunnen niet

vertalen naar elke moedertaal, want vaak zitten er in één klas dertien nationaliteiten. In het begin is dat met handen en voeten, maar het werkt.

dwars Hebben andere universiteiten ook een soortgelijk centrum?

ENGELEN Wij zijn uniek, zeker omdat we goed zijn in wat we doen (lacht). Uiteraard hebben ook andere universiteiten talencentra. Er bestaat overal wel een andere structuur. Het ICTL bijvoorbeeld is volledig zelfbedruipend. Al horen we dan bij de faculteit Letteren, we functioneren wel autonoom. In andere universiteiten zitten deze centra meer binnen de faculteiten.

dwars In andere universiteiten is er dus minder samenwerking met bedrijven?

ENGELEN Dat klopt, daarin zijn wij vrij uniek. Procentueel is dit voor

het ICTL een belangrijke activiteit, ongeveer vijfenveertig procent. Vaak in samenwerking met het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de VDAB.

dwars Het ICTL is dus quasi-privaat? Zijn er dan niet genoeg private ondernemingen?

ENGELEN Die zijn er wel, zoals de privé-scholen. Wij zitten daar ergens tussen: we hebben vijftig werknemers en zijn een klein bedrijf, maar we hebben ook die link met de universiteit, en dat is een meerwaarde. Ik ben er trouwens van overtuigd dat dat in beide richtingen geldt. Voor de UA, omdat ze op die manier een link legt met overheid en privé, en andersom, omdat er die input is van de markt, de voeling met wat er leeft binnen de bedrijfswereld, omdat het daar is waar onze studenten uiteindelijk terecht komen. Ik vind het nuttig dat een universiteit uit haar isolement komt.

dwars Wat als ik na beaucoup blood and tears slaag in die Prüfung?

ENGELEN Je krijgt geen erkend diploma, wel een certificaat van het ICTL met vermelding van de UA.

dwars Wat is de waarde van zo'n attest in de bedrijfswereld?

ENGELEN Het certificaat honoreert de inspanning zelf, de uren die je gevolgd hebt, maar het is geen erkend diploma. Daarnaast zullen wij binnen afzienbare tijd ook Europese niveaus vermelden op de certificaten, die de Raad van Europa in 2002 in gebruik heeft genomen. Deze vastgelegde schalen zouden op langere termijn in heel Europa ingang moeten vinden. Dat is iets gekends voor de TEW-studenten, zij moeten elk jaar door de

Dialang-test, waarop ze een score krijgen die wordt ingeschaald op de Europese schaal. Al moet wel gezegd worden dat die Europese schaal maar is wat ze is: er zijn zes niveaus, wat betekent dat er grote verschillen zijn tussen de niveaus.

Europese schaal

dwars De EU kent zes niveaus, het ICTL vier. Gaat u zich aanpassen?

ENGELEN Onze niveaus komen niet klakkeloos overeen, neen. Juist omdat de verschillen zo groot zijn binnen de schalen. Wie bij ons het eerste niveau haalt, haalt meteen al de eerste twee niveaus van de Europese schaal. En voor het zesde niveau bijvoorbeeld kunnen er geen groepscursussen bestaan, omdat je dan op moedertaalniveau zit. Dat kun je alleen maar door te oefenen in de echte wereld. De niveaus zijn dus ongelijk.

dwars Ga eens met de rode balpen door het Nederlands van Elio di Rupo.

ENGELEN Dat gaat beter en beter. Hij heeft zeker een cursus gevolgd of een persoonlijke coach in dienst genomen. Twee jaar geleden zat hij op overlevingsniveau, het was zeker slecht qua vormcorrectheid: dat kwam toch niet over? Hij gebruikte verhakkelde zinnen, en kwam daardoor ongeloofwaardig over. Ondertussen zit hij enkele niveaus hoger, op *advantage* niveau, het niveau waarop normaal gezien elke afgestudeerde van het middelbaar Frans en Engels zou moeten kunnen. Toch wil dat voor di Rupo wel eens schommelen: met vooraf ingestudeerde persmededelingen loopt het meestal goed, maar zodra men op de man af vragen stelt, valt hij opnieuw

door de mand en zakt hij naar een lager niveau. Dat kan dus beter.

dwars Wat is dan het grote verschil tussen de taalcursussen in het middelbaar en de cursussen van het ICTL?

ENGELEN We besteden ten eerste veel minder aandacht aan de verplichte literatuur, cultuur, en dat soort dingen. De ICTL-cursussen zijn gericht op de praktijk, we weten welk doel de mensen die naar hier komen voor ogen hebben: elders gaan studeren, werken... Wij hebben een heel divers publiek, letterlijk 101 nationaliteiten, met vaak hetzelfde doel.

dwars Hoeveel lichter is mijn portefeuille na inschrijving?

ENGELEN Voor studenten zijn er gereduceerde tarieven, maar het blijven

dure cursussen. Het is ook een kostprijs voor ons, omdat we van niemand subsidie krijgen. Een traject van negentig uur - dat is de eerste basiscursus - kost voor een student 275 euro. Hier komt mijn promopraatje: dat is maar drie euro per uur, boeken inbegrepen. Daar kan je niet voor gaan sporten.

dwars En voor Erasmusstudenten?

ENGELEN Zij die hier komen studeren en Nederlands willen leren, krijgen steun van Europa omdat zij de spreektaal willen leren. Dat geldt voor alle niveaus, zij kunnen voor een symbolisch aantal euro's alle vier niveaus doorlopen. Dat geldt wel niet voor Belgische uitwisselingsstudenten die hier een cursus volgen voor ze vertrekken naar het buitenland. Zij profiteren op hun bestemming wel van deze regeling.

Win een ICTL-taalcursus

Ook zin gekregen om je meertaligheid bij te spijkeren? Dat treft. Het ICTL schenkt een intensieve taalcursus aan een UA-student! Wie de beste vertaling en grondigste motivatie formuleert, wint. Bij een gelijke uitslag, geeft het antwoord op de traditionele schiftingsvraag de doorslag.

Vul aan en vertaal in het Frans, Engels, Duits én Spaans.

"Ik zou heel graag een intensieve avondcursus Frans, Engels, Duits of Spaans (90 uur) bij het ICTL (stadscampus) volgen omdat..."

Schiftingsvraag:

Op 5 oktober 2004 starten onze herfstcursussen. Hoeveel cursisten zijn er dan ingeschreven voor deze cursussen in open aanbod?

Antwoorden voor 20 oktober naar ictl@ua.ac.be. Vermeld zeker je telefoonnummer en de taal en periode van je voorkeurscursus. Kijk eerst eens op www.ua.ac.be/ICTL

Eindelijk je studierichting gekozen aan de UA. Klaar voor een nieuw academiejaar? Niet zonder een goed kot natuurlijk. Want dat kamertje is meer dan enkel de plaats om te eten, slapen en studeren. Heel wat problemen en bijbehorende irritatie kunnen voorkomen worden door een weloverwogen keuze. In onze studentenstad word je geholpen door Kotweb. Opgericht in 1996 door de Universiteit Antwerpen, de Antwerpse hogescholen en het Prins Leopold Instituut voor Tropische Geneeskunde, is Kotweb uitgegroeid tot een heus huisvestingsnetwerk.

Wat heeft Kotweb te bieden?

Kotweb beschikt over een enorme database aan kamers, studio's en appartementen in het Antwerpse. Het biedt een standaard verhuurcontract aan dat de rechten van huurder en verhuurder beschermt. Ook verleent het advies aan zowel student als kotbaas en bemiddelt het in geval van huurgeschillen. Tevens controleert Kotweb of de kwaliteitsnorm voor woningen (De Vlaamse Wooncode en het Kamerdecreet, nvdr) wordt behaald.

Waar te zoeken?

De keuze van je verblijfsplaats hangt uiteraard voor een groot deel af van de ligging van de instelling waar je studeert. Het overgrote deel van campussen van de Karel de Grote hogeschool, hogeschool Antwerpen, Hogere Zeevaartschool en Plantijnhogeschool liggen net als de Stadscampus van de UA binnen de oude stadswallen. Het grootste woningbestand bevindt zich ook in deze regio. Wie echter in Mechelen, Turnhout, Boom of Lier studeert kan evengoed via Kotweb een geschikte kamer, studio of appartement vinden.

Hoeveel kost het?

Binnen de oude stadswallen ligt de prijs voor een kamer rond de 200 euro. Voor een studio of appartement tel je hier maandelijks respectievelijk 260 en 332 euro neer. Deze cijfers zijn gebaseerd op gemiddelden van de daadwerkelijk verhuurde gelegenheden. De gemiddelde prijs van de nog leegstaande gelegenheden ligt een stuk hoger.

Het valt echter op dat vooral de regio Antwerpen Zuid, de buurt rond het Museum voor Schone Kunsten en de Vlaamse en Waalse Kaai, duurder uit

de bus komt. Een trendy omgeving heeft nu eenmaal zijn prijs. Voor een appartement tel je hier maandelijks al gauw 450 euro neer, terwijl je in het noordoostelijke deel van de stad voor 275 euro gesteld kan zijn.

Beter op een ander?

De gemiddelde huurprijs voor een kamer in Leuven bedraagt 230 euro. Voor een door de VUB gesubsidieerd kot betaal je tussen de 108,15 en 238,45 euro, afhankelijk van je inkomen. In Gent kost een kamer je ongeveer 180 euro. Leuven blijkt dus de duurste stad op het vlak van huisvesting. Gemiddeld betaal je hier een dikke 30 euro meer dan in Antwerpen en zelfs 50 euro meer dan in Gent.

Besluit

Als student een geschikte verblijfsplaats vinden in Antwerpen is geen probleem. Het aanbod van kamers, studio's en appartementen is voldoende groot en geschikt voor ieders budget. Bij je keuze wordt je bovendien geholpen door Kotweb, dat een duidelijk overzicht biedt van mogelijke woongelegenheden en zich bovendien bekommert om

Hoe ver zou jij gaan als je droomkot op het spel stond?

Naar Leuven?

de ingewikkelde juridische wirwar van het huurcontract. Je hebt er als student dus alle belang bij om een kot, studio of appartement te huren dat in Kotweb is opgenomen. Het geeft je meteen de waarborg dat het met de basisvoorzieningen en veiligheid wel snor zit. Ook dien je zelf niet mateloos te zoeken naar een geschikte plaats. Je vraagt een login aan en kan zo de hele database doorzoeken.

P.S. Alle info en contactadressen op <http://www.studentkotweb.be>

Michiel Verbist

Hoor de klokken van de hoogmis van de studenten-vertegenwoordiging in de VUAS-parochie.

Faculteitsraadverkiezingen

Op 26 oktober
van 12.00u tot 16.00u
en 27 oktober
van 10.00u tot 14.00u

De vertegenwoordigers voor de faculteitsraden worden door u aangeduid. Naast deze machtige individuen worden ook anderen verkozen die zullen zetelen in onderwijscommissies e.a. Alle mandaten en het verkiezingsreglement vind je in de Unifac-post 3 en de Snelkrant 3 van dit academiejaar. Door hun respectievelijke slogans zullen de kandidaten je wel in het oog springen. Als je niet zelf opkomt, zorg er dan tenminste voor dat de opkomst voor een krachtig mandaat zorgt.

Telex - in het nieuws

Op het vlak van de studiebeurzen betekenden de Bologna-hervormingen voornamelijk een vooruitgang voor de student. Een beurs kan voortaan meegenomen worden door wie in het buitenland wil studeren, en door het credit-systeem kan ze bovendien over meerdere jaren gespreid worden. Dat brengt echter bijkomende kosten met zich mee, en er moest ergens bespaard worden. Slachtoffer werden de MAnaMA'ers, studenten die na een masteropleiding nog een bijkomende master willen behalen. Zij moeten het voortaan zonder studiebeurs stellen. Voor de BAnaBA'ers geldt deze hervorming niet.

De universiteiten hebben gelukkig al in een vangnet voorzien. De VUB, de RUG en de KULeuven bieden de getroffen studenten renteloze leningen aan. Volgens de website van de UA kunnen aan onze universiteit MAnaMA'ers die aan de financiële voorwaarden om een studiebeurs te bekomen voldoen, via de sociale dienst een korting van 418 euro op het inschrijvingsgeld aanvragen. Vreemd genoeg kregen we geen reactie bij de Dienst Studentgerichte Diensten om dit te bevestigen.

Miskende MAnaMA-studenten kunnen bij dwars steeds terecht voor een betrekking als redacteur.

Kristof De Pooter

Nieuwe studierichtingen

Dit jaar is er van alles veranderd op de UA: de Bachelor-Master structuur is ingevoerd en de eenmaking komt in de laatste rechte lijn. Niet minder belangrijk maar minder opvallend zijn de nieuwe studierichtingen die vanaf dit jaar gevolgd kunnen worden. *dwars* hield de vinger aan de pols bij twee van die nieuwe richtingen. Want hoe ver is de praktische uitwerking van die mooie plannen nu gevorderd? Hebben docenten niet te veel werk zodat de lessen eronder lijden? We belandden eerst bij professor Betty Devriendt van het departement Taal- en Letterkunde, zeg maar de oude Germaanse en Romaanse.

dwars Met de samenvoeging van de oude richtingen zijn er een aantal vakken bijgekomen en weggefallen. Opvallend is dat het aantal verplichte algemene vakken verminderd is. Lijdt de algemene vorming daar niet onder?

BETTY DEVRIENDT Er zijn niet minder algemene vakken, maar ze zijn wel minder verplicht in die zin dat ze nu 'korfvakken' worden genoemd waaruit je één of meerdere kan kiezen. Dit is een verrijking voor studenten die een brede culturele visie willen ontwikkelen of een meer filosofische uitbouw willen, iets wat tot vorig jaar niet kon.

dwars Is er op de arbeidsmarkt eigenlijk wel concreet vraag naar afgestudeerden van die nieuwe richtingen?

DEVRIENDT Het zal er zeker niet slechter op worden. Veel studenten waren immers al op zoek naar die nieuwe combinatiemogelijkheden en er is zelfs vraag naar nog bredere combinaties, bijvoorbeeld Nederlands-Sociologie. Bovendien is de opleiding Letteren en

Wijsbegeerte altijd al veelzijdig geweest, dus uiteindelijk kunnen de afgestudeerden overal terecht.

dwars Is het programma qua werkdruk haalbaar voor de docenten?

DEVRIENDT De studiebegeleiding heeft in feite het meeste werk om alle vakken te combineren. Het collegerooster ziet er dan ook heel ingewikkeld uit, maar dat is het uiteindelijk niet; het is een goed uitgedokterd systeem. Echt drukker wordt het niet voor het academisch personeel; het aantal groepen is eigenlijk hetzelfde gebleven. Alleen voor Spaans zouden het er wel eens meer kunnen zijn dan verwacht, met een grotere werkdruk tot gevolg.

dwars Zijn er nu meer inschrijvingen met die nieuwe combinaties, spreekt het aan?

DEVRIENDT Concrete cijfers zijn er nog niet, maar Spaans-Engels is populair denk ik, en ook de combinatie Nederlands-film, theater- en literatuurwetenschap doet het niet slecht. Duits is

tegen alle verwachtingen in niet achteruitgegaan, zoals we hadden gevreesd, er zijn een twintigtal studenten en dat is niet minder dan vorige jaren.

dwars Algemene conclusie?

Samen met nieuwe s
nieuwe graad ingevo

... zijn geslaag

DEVRIENDT Ik ben tevreden met de nieuwe richtingen en het loopt vlot.

In hetzelfde gebouw troffen we na wat zoekwerk en de hulp van een bijzonder vriendelijk secretariaat Joris Ghysels

studierichtingen ook
erd

id met verstomming ...

aan, een van de verantwoordelijken voor de eerste bachelor Sociaal-Economische Wetenschappen (SEW). Deze nieuwe richting is gegroeid uit een symbiose van Toegepaste Economische Wetenschappen en Politieke en Sociale Wetenschappen.

dwars Bij veel nieuwestudierichtingen duikt de vraag op of ze wel nodig zijn, hoe zit dat bij SEW?

JORIS GHYSELS Zowel sociologie als economie zijn de laatste jaren geëvolueerd naar wetenschappen die zeer gespecialiseerd en steeds minder algemeen zijn. Zo had TEW vroeger een groot aantal studiepunten sociologie, en nu nog maar drie. De nood aan 'bruggenbouwers' tussen TEW en PSW die meer algemeen gevormd zijn groeit: ze kunnen de communicatie tussen de twee vergemakkelijken. Nu, we voelden ook dat er vanuit de studenten veel vraag naar deze richting was. Ze is trouwens uniek in Vlaanderen. In Nederland en in de VS bestaat deze richting ook, maar daar is ze nog ruimer opgevat en kan je gemakkelijker doorstromen naar bijvoorbeeld sociologie.

dwars Studenten SEW moeten in het eerste jaar alle 10 de keuzevakken kiezen uit een vaste lijst. Verdrinken de studenten niet in zo een aanbod?

GHYSELS Groepjes van vier à vijf studenten krijgen een docent of assistent als peter of meter, die hen moet helpen bij het opstellen van een goed uitgebalanceerd programma. Uiteindelijk

kan de student bij ons in zijn masterjaar ook nog kiezen voor een zwaartepunt economie of sociologie voor 48 studiepunten. In de rol van mediator tussen TEW en PSW hebben we echter liever niet dat daarvoor gekozen wordt, maar de mogelijkheid tot overstappen blijft bestaan.

dwars Hoe zit het met de werkdruk voor de docenten, is die niet toegenomen?

GHYSELS Eigenlijk helemaal niet omdat al onze vakken reeds bestaan en gegeven worden aan TEW, PSW, Rechten, ... Er zijn natuurlijk wat meer examens te verbeteren, maar er is niet echt meer druk. Van de studenten wordt nu wel meer mobiliteit verwacht aangezien ze

niet meer in een vaste groep zitten en altijd bij andere richtingen lessen volgen. Daardoor kunnen ze misschien gemakkelijker het gevoel krijgen dat ze aan hun lot worden overgelaten, maar dat lossen we op door een goede begeleiding in het eerste jaar.

dwars Heeft SEW een eigen faculteit?

GHYSELS Nee, en ook geen eigen onderwijscommissie. De uiteindelijke beslissingen moeten dus zowel door PSW als TEW worden goedgekeurd. Er is wel een studiegroep, en de studenten kunnen daar ook terecht. Mochten er echt problemen rijzen met bepaalde vakken, dan zullen die ook wel opduiken bij de andere studenten en kan hun onderwijscommissie het probleem bespreken.

Katharina Smets

P.S. Met dank aan professor Devriendt en professor Ghysels voor hun medewerking.

Een wettelijk verplicht in te bouwen rustperiode voor tweedezitters.

De batterijen moeten immers voldoende lang voeling hebben met het elektriciteitsnet om in aula's en andere opnieuw een academiejaar lang stand-by te kunnen staan. De gederfde inkomsten van een kortstondige professionele ervaring tijdens de vakantiemaanden en de daaruit resulterende lege beurs buiten beschouwing gelaten, dient in naam van het moreel van de troepen toch een bijsturing van de huidige gang van zaken te gebeuren. Door de binnentuin van de Stadscampus flanerend waant men zich een Romein. Het is dan ook in die hoedanigheid dat de nu volgende logische argumentatie, die heden ten dage in toga nog slechts sporadisch wordt opgebouwd, ten berde gebracht zal worden. Het Latijnse woord dat qua klankkleur het meest aanleunt bij het woord "studie" is "studium". De betekenis: ijver, sympathie. Hierop volgt dan de vraag: Hoe kan je ijverig en met sympathie voor, het schoolse gebeuren terug

aanvatten, zonder het volgekrijtte bord van je hersenpan waarin in augustus-september nog leerstof in werd bereid af te vege? Deze vrije interpretatie van de etymologische verklaring van het woord dat tantes en nonkels weerom meer en meer in de mond nemen als het begin van de vraag die als volgt luidt: 'En hoe gaat het met de ...', smeekt om een tussenuitje alvorens de grijze cellen op te blinken met de stofdoek uit garen van een gloednieuw vakkenpakket gesponnen. Voelen zij die met brio in de eerste zittijd alle hordes feilloos namen, zich nu terecht misnoegd? Bij het uitdelen van de prijzen winnen ze toch sowieso het grote lot, niet? Drie maanden integraal verlost van het studiejuk en alles daarmee gerelateerd, op het invullen van een inschrijvingsformulier na. De minder gefortuneerden daarentegen hebben een maand 'vertier met knagend geweten', vervolgens een maand met de neus tussen de boeken in het zonnetje,

zichzelf wijsmakend dat ook zij aldus van de zomer genieten, om af te sluiten met het doorlopen van een examenreeks waar de afstand tussen de hordes kleiner is dan die van de race in juni. De solidariteit wil net zoals op andere vlakken in onze welvaartsstaat dat de zwakkere prioriteit krijgt. Een collectieve arbeidsovereenkomst tussen studenten en universiteit die omschrijft dat de spons in de bovenkamer gedurende minimaal x-aantal dagen moet worden uitgewrongen alvorens de kenniskraan opnieuw open te draaien, biedt hier soelaas. Kan om bovenstaande scenario's uit de weg te gaan en niet te moeten staan dweilen met de kraan open de oorzaak niet worden aangepakt? Zodoende wordt het existentiële vraagstuk rond de septemberherkansing ontsluit. Een parallel kan getrokken worden met de Tour de France -in juli gereden. Het zou spijtig zijn moest een atleet die de volgende dag een knalprestatie

zou neerzetten uit het scenario wordt geschreven omdat hij de etappe ervoor met "de bus" binnenkwam. Deze voorstelling is dan weer te idyllisch te noemen. Het zijn immers veelal dezelfde coureurs die het moeilijk hebben in de bergritten. Anderzijds, wat is de Tour de France zonder Jacky Durant, de immer oplichtende rode lantaarn, die het publiek mee laat genieten van zijn krankzinnige ontsnappingen? Rest ons enkel een exotische examenvorm te promoten of de mogelijkheid zichzelf te doen heropvissen te verkassen naar juli zodat de tijddritten, in dé koers bij uitstek, kunnen worden genoten met een opengeslagen cursus op de schoot. Tot zolang klampen we aan en kunnen we niets anders dan in het wiel te blijven zitten, onze ganse academische opleiding lang om naderhand onze overuren om te zetten in een roemloos congé bien mérité.

Thomas Vanhees

Kopenhagen gewend, maar toch

Of ik voor *dwars* een artikel wil schrijven over mijn erasmuservaring in Kopenhagen? *Selvfolgelig* ! Het is trouwens hoog tijd dat Denemarken wordt opgewaardeerd als erasmusbestemming. Zij die na het lezen van dit schrijven nog steeds vinden dat Denen koude, erasmusontogankelijke mensen zijn, hebben er niets van begrepen. Vergeef mij dat ik geen beschrijving geef van alle bezienswaardigheden in het prachtige Kopenhagen, maar hierover is reeds meer dan voldoende interessante literatuur voorhanden. Ik zal mij beperken tot een korte toelichting van mijn perceptie als erasmusstudent. Ik geef toe, ook ik verkoos aanvankelijk het zuiden boven het noorden, en koos Kopenhagen eerder omwille van de goede reputatie van haar universiteit. Maar na bijna twee maanden de stad en haar inwoners grondig onder de loep genomen te hebben, kan ik jullie met absolute zekerheid garanderen: Kopenhagen is een fantastische stad die een erasmusstudent ontzettend veel te bieden heeft. Hierbij heb ik het niet alleen over haar pure schoonheid met 'de kleine zeemeermin', 'Tivoli', 'Nyhavn' en 'Christiania' als dé trekpleisters van de stad (zie ook *dwars* 14, rubriek

'Erasmus in & uit'), maar ook over haar verbazingwekkend goede organisatie. Alleen al door het erg goed uitgewerkte mentorsysteem van de universiteit voel je je geen seconde aan je lot overgelaten. Op die manier leer je overigens al snel de Denen zelf en hun eigen (aardig)heden goed kennen. Ook de drie weken durende pre-semestriële Deense taal cursus is een echte aanrader. Niet dat je er vloeiend Deens door leert spreken, maar het geeft je de kans om de stad en haar cultuur op een leuke en vlotte manier te ontdekken. Bovendien is het ook dé gelegenheid om de andere internationale studenten te ontmoeten. In combinatie met een gezellig uitgaansleven doet dat ongetwijfeld hechte vriendschappen ontstaan. De internationale dienst van de universiteit hier doet er alles aan om van je verblijf in Kopenhagen een hoogst interessante en onvergetelijke periode in je leven te maken. Ik denk dat uit deze uitgesproken Kopenhaagse propaganda toch op zijn minst één ding duidelijk moet zijn: Ik heb het hier goed! *Hejhej* !
Bet Caeyers

UIT

Aan de andere kant van de wereld

Een goeie week na mijn laatste examen van vorig jaar was het zover. Recht het avontuur tegemoet want ik zou een semester gaan studeren in Australië. Na een 23 uur durende heenreis via Wenen, Kuala Lumpur en Sydney kwam ik eindelijk op mijn bestemming aan: Wollongong. Een stad van 300 000 inwoners op een uurtje ten zuiden van Sydney gelegen aan de stille oceaan. Ik verblijf hier in het International House, een soort complex van de universiteit waar 300 studenten samenwonen uit 21 verschillende landen. Vooral Australiërs, Amerikanen, Aziaten (de universiteit heeft ook een campus in Dubai) en een paar Europeanen. Eén gezellige boel dus, alhoewel niemand ook maar iets over België blijkt te weten. Een Amerikaanse vertelde me dat ze samen met nog wat vriendinnen op een wereldkaart tevergeefs België heeft proberen op te zoeken. Een mens wordt dat op den duur wel gewoon...

Samen met 16 000 andere studenten studeer ik aan de

University of Wollongong tijdens de 'spring semester'. Inderdaad, hier in Australië is de winter achter de rug en momenteel is het volop lente. Maar dat is niet het enige verschil met het leven in Antwerpen: auto's rijden links, de zon staat 's middags in het Noorden, tijdens de middagpauze een broodje kangoeroe eten in de schaduw van een eucalyptusboom met krijsende papegaaien om je heen, voor de les begint nog snel even wat gaan surfen,... Ja, het studentenleven is op zijn zachtst gezegd wat anders.

Vriendelijke en erg behulpzame mensen, die Australiërs. Ze maken zich ook nooit en over niks zorgen, de clichématige 'no worries!' en 'Take it easy, mate!'-mentaliteit heerst hier volop.

Voor de rest ben ik Nicole Kidman, Natalie Imbruglia, Kylie Minogue of Kim Clijsters haar wederhelft nog niet tegengekomen, maar hoop doet leven.

Cheers!

Tim Hanegreefs

Hebt u de vorige weken goed gezopen, en bent u meermaals al kotsend naar uw kot toe gekropen? Was u ook weer van de partij op plaatsen waar de afwezigen ongelijk hadden, en de aanwezigen hun imago trachtten op te lappen? Hoeveel blote tetten hebt u dezer dagen mogen aanschouwen, en wiens fiets was u onlangs aan het verbouwen?

Ik kan natuurlijk niet exact in uw plaats op al deze rijmende vragen een al even welklinkend en accuraat antwoord bieden, maar mijn intuïtie en ervaring leren mij het volgende. U was meermaals zatter dan uw biologische zelf lief is, en minder dan uw imago doet vermoeden. U bevond zich de vorige weken op plaatsen waar voornamelijk te weinig plaats was, en het totale aantal hersencellen omgekeerd evenredig stond met het totale aantal minuten interessante praat. Over het aantal ontblote bustes zal ik maar wijselijk zwijgen, maar die molestatie van mijn fiets mag nog steeds vergoed worden (contactgegevens bij dwars).

Alle gezeik en moralistisch gedoe ten spijt, zie ik mezelf toch genoodzaakt, beste lezer, om uw creativiteit te prikkelen, uw eenzijdig studentenleven te doorprikken en u mee te slepen tot aan de grenzen uwer persoonlijke mogelijkheden. Want laten we eerlijk

zijn, slechts één activiteit stond dagelijks op uw programma: zuipen! Zuipen bij het dansen, zuipen bij het zingen, zuipen op zich, zuipen voor, tijdens en na de voetbalmatch, zuipen bij de kroegentocht (hoe kan het ook anders), zuipen bij de film, zuipen bij het dopen, zuipen bij de schachtenverkoop, zuipen om te kruipen en kruipen na het zuipen.

Op zich niets tegen het laven der dorst en grote dorst moet grondig gelaafd worden, maar laten we er even vanuit gaan -gezien het luxe-gevoelje waarin we mogen vertoeven- dat een te grote fixatie op de primaire fysiologische behoeften een vorm van tijdverlies is, en dat we enkele treden hoger op de behoeftepiramide het werkelijke genot mogen aantreffen: de ejaculatie van de geest!

Hiermee wil ik geenszins verwijzen naar het academisch geleuter dat veelvuldig in menig aula weergalmt, maar naar het opgekropte verlangen van ieder mens om zijn energie te bevrijden en te kanaliseren in allerlei maffe, ludieke, spitsvondige activiteiten. Gewoonweg KNALLEN is de boodschap; laat het creatieve zwijn in je ontwakken en verras mij.

Ik verwacht veel van u.

Wim Marivoet

Geserveerd

Hier voorhanden: Cultuurcheques te grijp

In tijden van e-banking kent de cheque een tweede jeugd. Per uitzondering is dit alles niet de schuld van de banken! Verantwoordelijk zijn de stad en het Departement Studentgerichte Diensten - Studentenvoorzieningen van de UA. Ze sponsoren, voor 25 euro, een boekje dat negen cheques bevat die een "volwaardige" toegang bieden tot vieringen in 24 verschillende cultuurtempels. Elke student kan zich 1 exemplaar aanschaffen voor de spotprijs van 15 euro. Deze amuse-gueule van het Jaar van de Student in 2006 kan je vinden op onze drie campussen (CDE: G-gebouw; CMI: T-gebouw lok. 207; CST: Agoragebouw, 1ste verdieping). Snij uw spie van die culturele taart voor telkens minder dan twee euro *dwars* mag vijf boekjes cultuurcheques cadeau doenaan de winnaars van deze prijsvraag: Welke letter van het alfabet kent het woord cultuurcheque niet? Antwoord per mail naar dwars@ua.ac.be. Een onwetende hand vist de winnaars, die in het volgend bekend nummer worden gemaakt, uit de ton.

ARENBERG
SCHOUWBURG

Telkens om 20.15u

14/10 Olla Vogola - Siyabonga

Win 5 Duo tickets

22/10 Gorki - Plan B

24/10 Wim opbrouck & Maandracht - TV-tunes K.N.T.

27/10 Fiesta Flamenca - Una Noche Flamenca

28/10 Comedy: De Naakte Waarheid

31/10 Vonda Shepard

Win 5 Duo tickets

04/11 Jasper Steverlinck - Solo

05/11 Vitalski - All the way

06/11 De Pionafabriek - MCBTH

Win 10 Duo tickets

06/11 Comedy: The Impro All Stars Show

18/11 Ronny Mosuse - Anthems

27/11 De Verrukking & De Nieuw Amsterdam - De Negers

Win 10 Duo tickets

Prijsvraag: Wie was de eerste hoofdredacteur van *dwars*? Mail ons uw antwoord, voorzien van telefoonnr. U hoort van ons als u gewonnen hebt.

November 2004

De dames van Vagantse kegelen, en de Noormannen (Wikings-NSK) doen hetzelfde op de KBC-stand-up comedian.

U A goes Dana op Internationale dag van de UA @ Stadscampus, terwijl Diefka en Winak hun eigen Eurovisiesong houden met een Karaoke @ Hagar om 20.30u.
Pjotr Anderszewski - piano @ De Singel - 20.00u

ASK-Stuwer - Galabal @
Theadrome, Wilrijk de Filharmonie
- Vasily Petrenko @ Koningin
Elisabethzaal - 20.00u

21

22

Sofia verruimt de horizonten met een Opera @ Vlaamse Opera om 20.00u. Lingua denkt ook ruim en houdt een Spaghetti-avond met proffen i.p.v. gerasppte kaas.
Goedeter - Gij @ cCBerchem-Schouwburg - 20.30u

23

24

Demetris waant zich the A-team op haar TV-tune Cantus @ Hagar om 20.30u. De 'onthuchtering' volgt snel op de Sofia vs Aescu - TD. Westkanters trekken de kaart van de Cocktailavond @ Vettige Swa.

25

26

27

28

29

30

Sportraad accelereert richting Merkssem: ING Futuris Karting. Het is feest als BOB rijdt: Klauwaerts - Sterke Cantus @ Tempus om 20.00u
Toneelhuis - White Star @ Bourla - 20.00u

December 2004

Sportraad heeft de snelheid te pakken, maar nu op skies. De après-ski draait integraal op bier: ABU met een Nacht van de Overloed, Sofia - Bierbeurs @ Hill-diar om 22.00u en Aescu - Bierkoningverkiezing @ De Buis. Tweevoudig alternatief: Lingua - Dubbele Filmavond.
Mats Gustafsson Trio - "The King" @ cCluchtbalschouwburg - 20.30u

1

2

3

4

5

6

7

8

Zie ginds komt voortijdig de stoomboot: Campinaria - Sintercantus
Jolenta & Anne Teresa De Keersmaeker - Rosas @ De Singel - 20.00u

Eerst zuipt hij zich een stuk in zijn kloten en vervolgens danst hij de Piet van zijn lijf: Rodenbach - Sinterklaascantus, Sofia - Sint-TD @ Cinema vanaf 22.30u. Zoek de fout in deze speculoos-tijden: Campinaria - Ribbokesboef.

Als de Goed Heilige Man je geen cadeaus brengt, met je ze zelf maar winnen op de Unifac - De Grote verwarringsquiz.

duurs 22

Tot in het oneindige je parate kennis getest: Sofia - Quiz3 @ 't Kaf - 20.00u. De veterinais van Diefka vreten Kaas- & wijn @ Konijnenpijp.
Walpurgis-De Roovers - Waar is thuis en hoe kom ik daar? @ Paleis - 20.15u

Na het Noorden te hebben gevonden op de Aiesec - Orientation day, kan je het eerst weer kwijtgeraken op de UFKA - présoirée TD en daarna nogmaals op de Sofia-openingsTD @ Café d'Anvers.
György Konrad @ Zuiderpershuis - 20.30u

Met recht en rede beginnen de advocaten er vroeg aan op de Sofia - middagTD @ Hill-diar. Brengt de ISFF-finale @ Olympisch stadion een Spaanse winnaar voort, geeft dit de Spaanse avond @ Vettige Swa van de Klauwaerts

Jan Fabre - Troubleyn - The crying body @ De Singel - 20.00u

Na een scheve Sportraad-schaats te hebben gereden richting PTP - openingsTD @ Zénon of Diefka/Winak - TD @ Konijnenpijp, kan je belanden op de Rodenbach - cocktailnight, veel waarschijnlijker is echter Klio's Soirée marginale @ Markies.
Muhkacinema - Touching the void @ Muhka - 20.30u

Cultuur alom, Lingua's Grote Cultuur activiteit, Campinaria se promène op haar stadswandeling. Abundantia cultiveert Filliers op haar jenevercantus.
Vlaamse Opera - Violeta Urmana @ De Singel - 20.00u

Van Unifac ontvang je een student welcome pack @ agora, R-blok en van Prisma krijgen de eerstejaars een peter- en meter op een avond + de film: Eternal sunshine of the spotless mind voorzien van een kritische noot. Klio waagt zich 24 uren op de Stadswaag.

Na het Golfen met de Sportraad, kan je decadent blijven doen op de Nacht van de student. Alternatieven: Unifac Caféguaustatie of Prosit Rex - Haloween @ Klimax.
Fiesta Flamenca - Noche Flamenca @ Arenberg - 20.15u

12 *dwars* 20

Er wordt historisch correct gedanst op de Klio-TD @ Kaaiman, terwijl verzoekjes in alle mogelijke talen worden gedaan op de Lingua-openingsTD @ Red & Blue. De Wikings-NSK'ers bestellen pils per post op de Enveloppe pub (Enveloppe @ 1 euro met 1-5 bonnetjes).

13

e voetbalisten dribbelen de dames op de Unifac openingsTD @ Waagnatie, waardoor het in één klap ook de slot-TD van het WK van de ISFF is.
Olla Vogala - Siyabonga @ Arenberg - 20.15u

14

15

Tegen de kapitalistische Sofia - schachtenverkoop @ Almoezenier - 20.00u verzetten de PSW'ers zich op hun hippie-avond met cocktails, Wikings-NSK van haar kant zingt op haar 1e kan Cantus @ Zaal Jacob - 20.00u

16

17

De Sportraad muurklimt, terwijl de Westkanters swingen op hun paleiscantus om 14.00u. Unifac degusteert @ De Prof op haar CaféGUUSTatie.
Kussenman @ Zuidpooltheater - 20.00u

18

19

Het target van de dropping van Demetris is ongetwijfeld het door Aiescu en Biomedica georganiseerde galabal van de medische faculteit @ Corinthia Gorki @ Arenberg - 20.15u

20

21

22

Na de Aiesec - Job orientation day, test je je kennis op de ASK-Stuwer - kwis @ aula T103 campus Middelheim of ontspan je op de Campinaria - filmavond.
Dames nodigen uit (i.s.m. ABC 2004) @ uiderpershuis - 20.30u

23

24

FacAV-
verkiezingen

25

26

Iedereen gaat naar de Night of the Proms behalve Ufka en Biomedica, die hun TD hebben, en Wikings-NSK houdt een Rondleiding door Antwerpen op zoek naar een gratis vat.
Dimitri Leue - In de naam van Sebastiaan @ Het Paleis - 20.00u

27

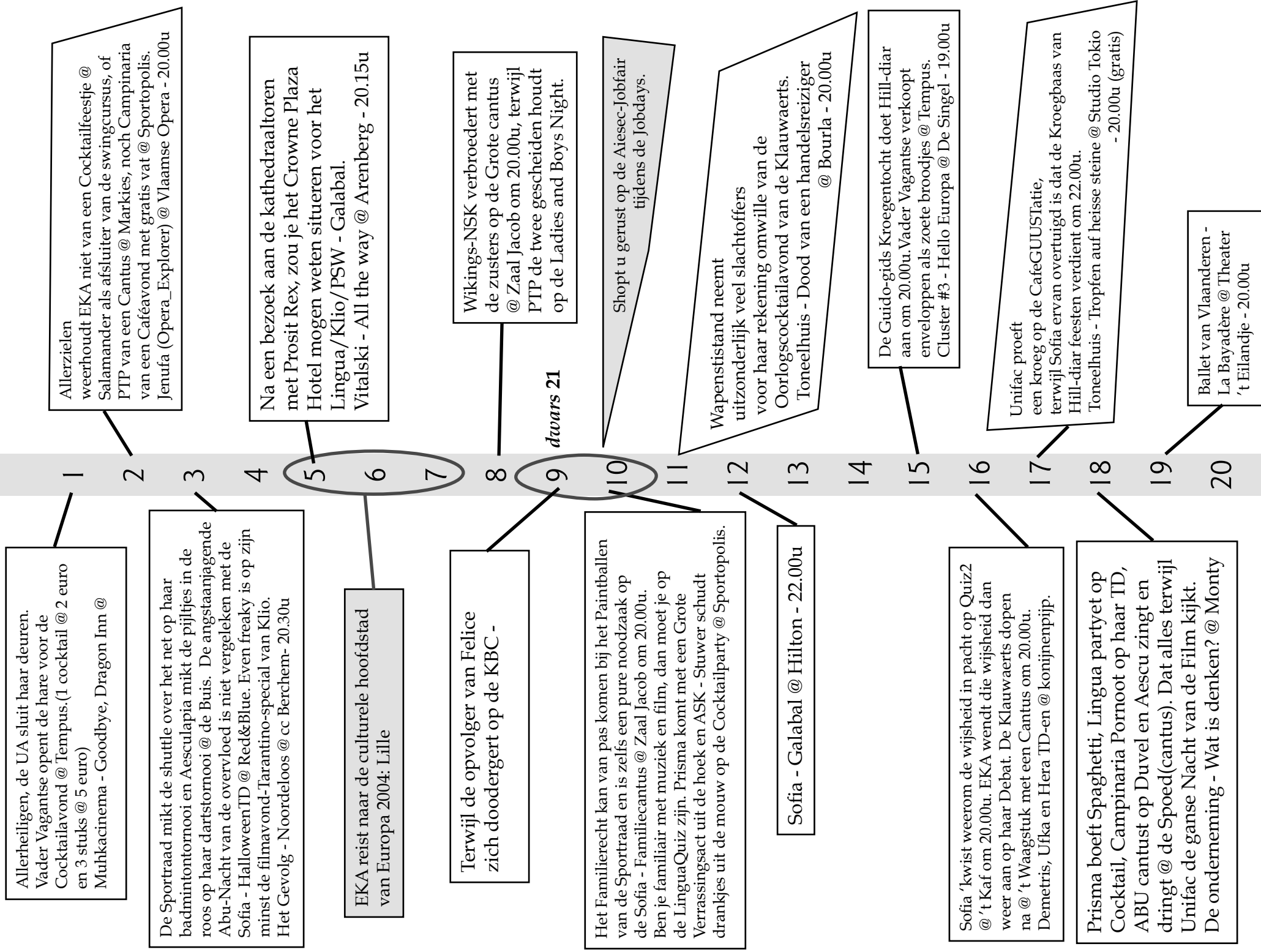
28

29

30

31

November 2004

Troost je wijf of voer ze dronken: Sofia goes
Clouseau @ Sportpaleis om 20.00u,
Aescu - Zatte vrouwen TD @ de Spoed.
Zuiderzinnen - A dead and Living Poet Society
@ Zuiderpershuis - 20.00u

Vader Vagantse - Galabal De Singel -
Johan Simons-ZIT Hollandia - De Speler
- 20.00u

De deur der ellende staat op een kier : de UA maakt
de examenroosters bekend. Ook Wikings-NSK speelt
kort op de bal met hun Bachelorcantus en verdringt
de spanning. Aescu - Quiz @ 't Kaf levert nog wat
extra stress voor diegenen die er nog niet genoeg
hadden.
Toneelhuis - De nieuwe van de Jonge Westhers @
Bourla

Monty - Junge Hunde
(festival)

Drink je een stronk in je frak: Sofia -
Kerstcantus @ 't Waagstuk.

Advent-herbronning: Academisch Forum @ R-blok
Stadcampus om 20.00u. Onderwerp ditmaal is 'De
betekenis van de Bijbelse Kerstverhalen in onze huidige
maatschappij'.

Toneelhuis - Kortstond/zelffaat/tucht @ Studio Tokio
om 20.00u (gratis)

Kerst gemutst voorzien we de boom van ballen:
Unifac: Kerst op UA. Als oefening voor de
middernachtsmis volgt dan de Westkanters
- Kerstcocktailavond@ Vettige Swa of de
Campinaria/ Winak/KDA - Kerst-TD

Kerstavond @ de bomma om 18.35u
stipt.

9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

In het spoor van James Joyces odyssee naar Triëst/Italië

zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden

Op 20 oktober is het precies honderd jaar geleden dat James Joyce aankwam in Triëst om vrijwel meteen in de gevangenis te belanden en niet veel later tot de vaststelling te komen dat de hem beloofde betrekking als leerkracht Engels bij de befaamde Berlitz school niet vacant is. Tot hij bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog naar het onpartijdige Zwitserland verhuist, blijft Joyce in 'la nostra bella Trieste': het is de stad waar zijn kinderen worden geboren en waar hij het eerste hoofdstuk schrijft van het boek dat iedereen kent, maar vrijwel niemand heeft gelezen: Ulysses.

Met uitzondering van Dublin, de stad die Joyce - zo zegt hij zelf - nooit verlaten heeft, is Triëst dus de meest uitgelezen plaats om een Joyce Summer School te organiseren. De school, die afgelopen zomer aan haar achtste editie toe was, is ondertussen een gevestigde waarde geworden onder de Joyceans: dit jaar kregen de vele namen op de kaften van boeken in de universiteitsbibliotheek een gezicht.

Vandaag is Triëst een Italiaanse stad, maar toen Joyce er verbleef maakte ze deel uit van het Oostenrijk-Hongaarse rijk. Het kasteel van Maximiliaan van Habsburg (Miramare) en de Piazza

Dell'Unità d'Italia zijn daar het statige bewijs van. "This is not Italy," weet mijn Italiaanse kamergenote te vertellen en "It looks like Vienna," zegt de Oostenrijkse uit ons gezelschap. De zon schijnt, de Liffey is een riool vergeleken bij de azuurblauwe zee en ik begrijp waarom Joyce is gebleven.

Normaliter betaal je naast je verblijf inschrijvingsgeld tenzij je natuurlijk, zoals ik, een beurs kan bemachtigen. De school wordt financieel gesteund en in ruil voor een enthousiaste sollicitatiebrief, een weinig indrukwekkend cv en een aanbevelingsbrief van de juiste professor wordt je hotel en tenminste een deel van je inschrijvingsgeld betaald. Heb je een beurs dan deel je je kamer met twee à drie andere beursstudenten: een week lang heb je geen privacy, maar eens terug thuis mis je al dat exhibitionisme wel.

Mocht je in Triëst de juiste restaurantjes niet vinden, wat me zou verbazen, dan zorgt de school er wel voor dat je met wat extra kilootjes huiswaarts keert. Ze brengen je naar een Sloveense boerderij in de vermaarde Carso waar traditionele gerechten worden geserveerd en ze nodigen je naast een avondje 'Pasta, Wine and Song' ook uit voor een afscheidsdiner... Altijd is er wijn in

overvloed.

Maar we zijn in de eerste plaats in Triëst voor Joyce en als je goed uit je doppen kijkt is hij - net als in Dublin trouwens - overal: je zou er bijna paranoïde van worden. Een fikse wandeling onder begeleiding van een deskundige ter zake brengt je ondermeer bij de James Joyce trappen, de buste van de auteur en vele plaatsen in de stad waar Joyce met zekerheid is geweest.

Maar naar goede gewoonte moet op een summer school ook 'geleerd' worden. Zo waren er in de namiddag seminaries en in de voormiddag lezingen over ondermeer Joyces schrijverschap, zijn leven in Triëst en het vertalen van Ulysses in het Frans en het Chinees. Tijdens het seminarie toonde Ulysses zich tot mijn grootste spijt inderdaad het prototype ongelezen boek, maar volgende keer volg ik misschien het seminarie over Finnegans Wake - dat zonder medische begeleiding gewoon niet

te lezen valt - en dan hou ik wijselijk mijn mond. Wie daar niet van wakker ligt, staat het volledig vrij om andere summer school-horizonten te verkennen.

Véronique Scheyvaerts

eigen foto

Elk jaar organiseert de faculteit TEW een bedrijfseconomisch seminarie in Goa (India). Dit jaar gingen twaalf studenten mee. Voor het seminarie begon, reisden ze drie weken rond in India. Ondergetekende was bij de gelukkigen.

Er zijn zo van die dingen die je leven kunnen veranderen. Een reis naar India komt daar zeker voor in aanmerking. Ons avontuur begint in Delhi, de immense, vuile, plakkerige, lawaaijerige hoofdstad. Zoveel drukte hebben we nog nooit meegemaakt. Er zijn meer dan een miljard Indiërs, waarvan minstens dertien miljoen in Delhi, en het lijkt wel of die allemaal de hele dag onderweg zijn. Het verkeer is hels. Auto- en fietsriksha's, fietsen, scooters, motors, auto's, afgeladen aftandse bussen, overbeladen vrachtwagens, de chaos is compleet. Iedereen lijkt stil te staan en toch gaat het vooruit. Het oorverdovende getoeter heeft daar vermoedelijk veel mee te maken. Overal word je aangeklampt, iedereen wil geld. "I'm a poor student" werkt niet overtuigend, en na een dolgedraaide dag besluiten we de stad te verlaten. Rajasthan, de in het zuidwesten aan Delhi grenzende staat met bijna de oppervlakte van Frankrijk, is anders. Rustiger. Minder Indiërs, dus je wordt minder lastiggevallen. Op het platteland gapen de mensen je wel aan alsof je een UFO bent, maar ze zijn vriendelijk en gastvrij. We zien veel miserie. Gezinnen die niets hebben en op straat wonen. Mensen die alles zouden doen voor een rupee (nog geen twee eurocent).

zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden

Begin juli, de trein van Venetië naar Ljubljana. Italië baadt in de hitte en het licht. Doorheen het raam van onze ge-airconditionede trein kijken we uit over het eentonige groene landschap van Noord-Italië, dat zich probeert bloeiende te houden onder het loodzware juk van de striemende zonnestralen. In de trein voornamelijk Italianen en Slovenen. Terwijl we onze laatste kilometers op Italiaanse bodem afleggen, groeit de nieuwsgierigheid naar dit ex-Joegoslavisch land. En dan kondigt

het zich aan,... De trein stopt en Italiaanse douaniers bekijken de paspoorten van de reizigers, met een bijzondere interesse voor de visa van de enkele Oostblokkers die meegereisd zijn. Pas over enkele jaren vallen deze controles weg, hoewel Slovenië sinds 1 mei tot de EU behoort. Misschien toch een toegeving aan de eurosceptici, of een eerder symbolische daad? De trein zet zich uiteindelijk toch weer in beweging zodat zich enkele kilometers verder hetzelfde scenario kan afspelen met Sloveense douaniers. We zijn in Slovenië.

De eerste indruk die je opdoet als je Slovenië binnenrijdt, is: groen. Het bestaat voor de helft uit bosgebied en dat merk je onmiddellijk. En door de erg kleine populatie (er zijn ongeveer 2 miljoen Slovenen op een oppervlakte van een slordige 20.000 km²) vind je nergens echt geürbaniseerd gebied. We arriveren in Ljubljana tegen de avond terwijl we uitkijken over onze eerste Sloveense zonsondergang. Ljubljana is een stad van zo'n 280.000 inwoners, wat het tot een van de kleinste hoofdsteden van Europa maakt. Het is een gezellig oord, voornamelijk rond

de rivier de Ljubljanica, waar de voornaamste trekpleisters te vinden zijn: de symmetrische en op een bijzondere manier rustgevendende franciscaner Maria-Boodschapkerk, die op haar gevel 'Maria vol van genade,' *Maria, gratia plena* aanroept, de talrijke gezellige bars (met als hoogtepunt de *Macelonca*, met een terras op een vlot in de rivier), het standbeeld van de melancholische dichter Prešeren. Het is deze laatste die ook het veelzeggende volkslied van Slovenië heeft geschreven, dat de naam *Zdravljica*, 'een toost', draagt.

Salaam aleikum!

Le Maroc qui est le mien

Ik, studente in Antwerpen, een multiculturele stad, quasi dagelijks in contact met andere culturen, andere godsdiensten en andere nationaliteiten. Ik, lid van tv-kijkend Vlaanderen, quasi dagdagelijks geconfronteerd met beelden van 'de andere wereld'. Ik, vrouw van de westerse wereld, klaar om een stapje te zetten in de niet-westerse wereld.

Die niet-westerse wereld is voor mij Marokko geworden, ex-moslimstaat, nu moslimland, gekenmerkt

door tropische temperaturen, hoge analfabetiseringsgraad, hoge werkloosheidscijfers, gemiddeld inkomen van 7000 BEF ofte 173,53 euro per maand, een prachtige omgeving en een bevolking doorspekt van vriendelijkheid en gastvrijheid. De eerste stapjes heb ik gezet met behulp van De Bouworde.

Idjen. De Bouworde

De Bouworde is een organisatie die jaarlijks jonge vrijwilligers inschakelt in vooral buitenlandse projecten.

Ze wil hiermee jongeren de kans geven kennis te maken met andere landen en culturen. Het voordeel van de werkwijze van De Bouworde, is de koppeling tussen ervaring en vrijwilligerswerk: de jongeren engageren zich voor een lokaal project, verblijven bij de lokale bevolking en brengen, naast hun fysieke steun, ook financiële steun mee. Een win-win situatie dus. De jongere krijgt zijn/haar unieke ervaring, de plaatselijke bevolking de fysieke, maar vooral financiële en materiële steun die ze nodig heeft.

zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden zomerbezigheden

Roemenië, eind juli, halfzeven 's morgens. De zon komt aarzelend op boven de Zwarte Zee. Ongeveer negen van de 2600 deelnemers duiken in het - verrassend - warme water. Na een zes uur durende busreis - de weg van Boekarest tot aan het kampterrein zou niet misstaan in een of ander midden-Afrikaans safarigebied - is dit voor de Belgische delegatie het begin van het 7e ECOSY Summer Camp...

Voor de 7e keer bood ECOSY, de European Community Organisation of Socialistic Youth, socialistische jongeren vanuit heel Europa de mogelijkheid een week lang samen te zijn. Om te discussiëren over alle mogelijke politieke onderwerpen,

debatten en workshops te volgen. Of om 's avonds na te kaarten bij een frisse Roemeense pint. Kortom, om elkaar (beter) te leren kennen... Na Griekenland (een IUSYkamp, mondiaal i.p.v. Europees) vorig jaar was dit keer Roemenië het gastland. Een land dat weinigen van ons iets zei,

behalve dan de vage associaties met het voormalige Oostblok, de - ietwat vergrijsde - herinnering aan de volksopstand in Timisoara en de snelle ineenstorting van de Ceausescu-dictatuur. Op dit moment streeft Roemenië vooral naar de vooropgestelde doelen om in 2007 de Europese Unie te kunnen vervoegen. Tijdens het kamp en in de toespraak van Adrian Nastase, de president van Roemenië, is ons opgevallen dat het voornaamste doel economisch gericht is. De staatsschuld, het begrotingstekort, de corruptie. Allemaal zaken die erg belangrijk

zijn voor Brussel. Het bereiken van de door de EU vastgestelde normen is voor Roemenië absoluut noodzakelijk. Het land is op zoek naar stabiliteit en probeert een gezond investeringsklimaat te creëren, zowel voor binnen- als buitenlandse ondernemingen. Toch konden we ons niet van de indruk ontdoen dat de dagelijkse realiteit van een arm land op amper 2000 kilometer van één van de zes rijkste regio's van de wereld, ons eigen Belgenlandje, onder de mat werd geveegd. Er werd niet gesproken over de armoede, het vechten tegen de bierkaai om elke

Sien. Witte raven: studenten worden bouwvakker

Het project waar ik samen met zes andere Vlaamse twintigers aan gewerkt heb, situeert zich in het Berbers bergdorp Tamri. De Berbers, de oorspronkelijke inwoners van Marokko, vormen nog steeds een achtergestelde bevolkingsgroep. Dat is erg goed merkbaar in Tamri. De weg die naar het bergdorp leidt, is verhard tot aan een nabijgelegen stuwmeer (lebarage in het Berbers). Voorbij het stuwmeer bestaat de ondergrond enkel uit steen, rots en zand, niet ideaal om je over te verplaatsen. Hier situeert zich ook het probleem: door de - weliswaar niet frequente - zware regenval dreigt de weg steeds verder af te brokkelen met

als gevolg dat de inwoners van Tamri worden afgesloten van de rest van Marokko en de wereld. Onze missie: deze weg verstevigen op de meest precaire plaatsen. Onze middelen: labella (schop), labarolte (kruiwagen) en onze fysieke krachten. Resultaat van de bundeling doel-middelen: geslaagd!

Karad. BerggËt! Soyez la bienvenue!

Werken in het buitenland met De Bouworde betekent, zoals ik al zei, ook samenleven met de lokale bevolking. In Tamri Bergdorp betekent dit: slapen op een karamat, vroeg opstaan (6u45 om precies te zijn), ontbijten, lunchen en dineren aan een lage tafel, zittend op de grond

en met de handen, en wassen met amen (water) afkomstig uit lebarage (de ezal ofte ariul die hiervoor instaat, wordt bovendien in beweging gebracht en gehouden door zachtjes zijn/haar achterste te beroeren met een stok en het aanmoedigende woord irre uit te spreken). Tamri was echter niet volledig back to basics. Er was elektriciteit en dus licht, en we hadden een Frans toilet ter beschikking. Dat lijkt onaangenaam, is in het begin inderdaad wat raar, om niet te zeggen ongemakkelijk, maar in tijden van meer vochtige en minder vaste uitwerpselen schijnt de bijhorende zithouding verlichtend te zijn voor buikkrampen.

Kooze. Links, rechts, afazie, azelmat

Ik heb vooral enorm genoten van de wijze waarop en de omgeving waarin de Tamri-bewoners leven. Enorm gastvrije mensen en een sfeer van iedereen kent iedereen, en dat in een gebied met bergen, een stuwmeer, rotsen en arganbomen. Ook de onschuld en de puurheid van de kinderen, hun oprechte blijdschap bij het krijgen van een 'stom' zakje ballonnen en het enthousiasme waarmee ze ons berbers trachtten te leren (van tet, oog, tot adar, voet, en van totfet, mier, tot ilf, olifant), was onvergetelijk. Objectief mijn mening geven over de berbers is moeilijk voor mij. Deze groep quasi ongeletterde schapenhoeders, imkers en fossielenhandelaars zal steeds weer ergens voor een positieve vertekening zorgen...

bezighedenzomerbezighedenzomerbezighedenzomerbezighedenzomer

dag opnieuw te zorgen dat je eten en een onderkomen hebt. Ook niet over het leven in de metro, het bedelen, of de snelle verspreiding van het HIV-virus. Zelfs over de wildgroei aan georganiseerde misdaad, drugs en de andere schaduwkanten van een grootstad werd met geen woord gerept. Toch was "een sociaal Europa" één van de grote thema's op dit kamp, samen met "de uitbreiding van de EU", "fair trade en globalisering", "Europa in je leven" en nog vele anderen. De grote themata kwamen vooral 's avonds in de debatten aan bod. Het hele kamp was politiek geladen. Op het

strand, tijdens sportwedstrijden, op een feestje,... kregen deze discussies al snel een persoonlijke tint. Want praten met een Tsjech die de heropleving van zijn land na de splitsing, en voor de toetreding tot de EU, zelf heeft meegemaakt, is toch heel anders dan er de kranten op naslaan. Moe, maar voldaan, en met een hoop culturele bagage keerden we na een week terug richting België. De busrit duurde deze keer maar drie uur. Bleek dat de chauffeur van de heenrit netjes alle controleposten ontweken had en onze bijdrage voor de wegentol in eigen zak gestoken had...

Karen Milants

foto: De Bouworde

Studeren in Antwerpen tijdens de Tweede Wereldoorlog

September 1944. Zoals vele anderen is Frans Verlinden, student aan de Handelshogeschool Sint-Ignatius getuige van de bevrijding van Antwerpen. Het was het einde van de Duitse bezetting en het begin van wat een periode vol verschrikking zou worden. Hitler's vergeldingswapens zaaiden nog maandenlang dood en verderf in Antwerpen. Een gesprek met een oud-gediende van onze universiteit over oorlog, vrede en studeren met het mes op de keel.

dwars Hoe was het om tijdens de oorlog les te krijgen?

FRANS VERLINDEN In 1940 werd het Prinsenhof door de Duitsers omgebouwd tot een militaire school voor officieren. Wij studenten moesten verhuizen naar verschillende locaties in de stad. Zo kregen we les in de gebouwen van Crédit Anversois. Die bevonden zich recht tegenover de plaats waar nu de politietoren staat. Ook vonden er colleges plaats in het Tropisch Instituut aan de Nationalestraat. We kregen les in het Nederlands, maar er bestond nog een kleine Franstalige afdeling. Meisjes vond je in die tijd niet op "Sint Ignas".

dwars Bracht de oorlog veel problemen met zich mee voor de Antwerpse student?

VERLINDEN We moesten langs de "Kommandatur" om een studentenkaart en inschrijvingsbewijs af te halen waardoor we werden vrijgesteld van dwangarbeid in Duitsland. Voor velen was dat de reden om te komen studeren. We verloren veel tijd doordat we geen

gecentraliseerde campus meer hadden. Dat zorgde voor vele, vaak verre verplaatsingen tussen verschillende lesuren. Er was een door de Duitsers opgelegd verbod het Prinsenhof te betreden. Dat veranderde na de bevrijding door de Britten.

dwars Herinnert u zich nog enkele beruchte proffen?

VERLINDEN Onze directeur was pater Taeymans, de prefect pater Indekeu. Van pater Van den Ede kregen we wiskunde. Pater G.M. Mertens doceerde handelsrecht. De vakken filosofie, Duits, scheikunde, havens en geschiedenis werden door respectievelijk paters Bamps, Baeten, Gesp, De Cleyn en De Schaepdrijver gedoceerd. Die laatste gaf veel om zijn studenten, bij hem konden we steeds terecht voor een goed gesprek.

dwars Werden er door de bezetter, en later door de bevrijders, verbouwingen uitgevoerd aan het Prinsenhof?

VERLINDEN In 1945 bevonden de leslokalen zich op het verdiep boven de zuilengalerij op de binnenkoer. De

grote auditoria waren door de Britten omgetoverd tot bars. Op de gevel van het gebouw was een muurschildering van admiraal Nelson aangebracht door de Engelse mariniers. Het binnenplein zelf was vol as gestrooid en daarover werden metalen platen gelegd om te voorkomen dat vrachtwagens zouden vastrijden in de modder.

dwars Waren er ondanks alles lachwekkende momenten op de school?

VERLINDEN Zeker, ik herinner me nog goed hoe Britse soldaten rondjes liepen op de binnenkoer wanneer ze gestraft waren. Elke ochtend was er ook de vlaggenroet.

dwars Was er een grote groep studenten?

VERLINDEN In de vier studie jaren tesamen waren we met een 300-tal leerlingen. Velen van hen kwamen, zoals ik eerder al heb verteld, om de dwangarbeid in Duitsland te ontvluchten. In de licentie jaren zaten er per specialisatierichting ongeveer 30 à 40 studenten. Er waren trouwens maar drie afstudeerrichtingen: financiële, maritieme en handels- en consulaire wetenschappen.

dwars Hoe zat het met de examens?

VERLINDEN Alle examens, behalve boekhouden, werden mondeling afgenomen. We hadden gemiddeld 32 tot 36 uur les per week. Alle syntheses moesten ook op één week gebeuren, dus moesten we van twee tot drie vakken per dag examen

afleggen. Er was trouwens maar één examenperiode over het ganse academiejaar, in juni.

dwars Was er een tweede kans voor de niet-geslaagden?

VERLINDEN Ja, de tweede zitting stond in september op het schema. Een bisjaar behoorde toen ook al tot de mogelijkheden. In september 1944 werd de tweede zit echter afgelast wegens de aanhoudende bombardementen.

dwars Zijn er klasgenoten van u omgekomen tijdens de oorlog?

VERLINDEN Jawel, Lambert Claes uit Deurne kwam om tijdens een bombardement. Onze professor boekhouden stierf toen een V-bom neerkwam in de Lange Lozanastraat. Zijn naam staat op het gedenkteken aan de kapel langs de Prinsstraat.

dwars Werden er nog activiteiten georganiseerd voor de studenten?

VERLINDEN Dat lag moeilijk. Tijdens de bezetting was er een uitgaansverbod. Er werden wel bijeenkomsten georganiseerd door bijvoorbeeld de Wikings, met praeses Van den Bussche. Er werden ook mensen gedoopt en cantussen georganiseerd. Al deze zaken gebeurden uiteraard in het geheim. Het waren de hoogdagen van "het fluitjesbier", maar van het echte studentikoze leven zoals dat tegenwoordig heet konden wij toen niet genieten.

Michiel Verbist

met andere zinnen wil hét forum voor jong literair talent uit Nederland en Vlaanderen worden. Vanaf februari 2005 zal dat om de drie maanden resulteren in de publicatie van een tijdschrift. In dwars loopt met andere zinnen al een beetje op de zaken vooruit door jullie de komende maanden telkens één gedicht voor te schotelen van een jong schrijftalent, dat daarbij ook zijn/haar motivatie om scheppend met taal om te gaan tracht te verwoorden.

Ik zou hier een betoog kunnen starten over de diep menselijke, noem het sociale, betekenis van mijn teksten. Ik zou best wel 'cool' zijn als ik je kon melden dat ik zou sterven als ik niet kon schrijven, of beter nog, dat ik in een soort trance kom als ik schrijf en me van het hele proces niet eens bewust ben en enkel het resultaat heb als bewijs.

Helaas ben ik me echter maar al te bewust van het schrijfproces en zal ik blijven leven als ik niet schrijf. Diep menselijk kan ik m'n werk bezwaarlijk noemen en sociaal geëngageerd zijn enkel die stukken te noemen die zo hermetisch zijn dat je er alles in kan zien als je je ogen maar hard genoeg tot spleetjes knijpt.

Harde feiten dan maar. Ik schrijf met vlagen zeer veel en dan weer wat minder. Wat ik schrijf is heel divers, gaande van toneelstukken voor kinderen over zwaar op de hand zijnde poëzie voor psychiatrische patiënten tot slogans voor

onbestaande wasprodukten. Maar hoewel ik veel zou geven om meer proza te kunnen schrijven, moet ik toegeven dat er toch voornamelijk poëzie in me zit.

Ik schrijf omdat ik de drang voel om te schrijven en eens iets geschreven is voel ik zelden de behoefte om er nog veel aan te schaven.

Inspiratie is mijn beste vriend en techniek komt pas op de tweede plaats en is vooral handig om het schrijfproces zelf te verbeteren. Je voelt iets opkomen en in plaats van 'knal, daar begin ik te schrijven en hoe het op papier terecht komt dat zien we wel' kan je zeggen: 'daar is het en kijk, het is er zoals ik het graag gewild had'. Maar eens het er staat is het meestal af voor mij, dan moet je het niet meer tot stervens toe herwerken. Een tekst moet bovenal ademen vind ik.

Tot zover mijn motivatie om te schrijven.

Christophe Verhoeven

Waarom schrijf ik?

Musketier

Net zoals in dromen
is de wind een onwetend kind
dat met de takken van het kleine boompje speelt
zonder te beseffen wat er zal gebeuren
met het blad
dat achteloos wordt losgerukt
en speels zijn kinderwieg verliest.

Een vogel ziet het
en verlost het uit zijn lijden,
een korte ruk,
breekbaar glas
versplintert
in de nerf
van het dode blad.

Wij dansen een wilde dodendans,
ritmisch als een metronoom,
de ogen gesloten als een schatkist op een zolderkamer.

Ik draai me om
en zie het vertraagd herhaald
in het bed waarin mijn held
zijn degen
weggeeft.

*(bij het overlijden van mijn grootvader.
Christophe Verhoeven)*

literair concours

met andere zinnen

gejureerd door

P
R
O
Z
A

Geert Buelens, Bart F.M. Droog, Peter Holvoet-Hanssen,
Serge van Duijnhoven, Annelieke van Mens

P
O
E
Z
I
E

met andere zinnen wil hét forum voor jong literair talent uit Nederland en Vlaanderen worden. Ambitieuus, da's waar, maar volgens de redactie broodnodig, omdat er aan weerszijden van de grens geen tijdschrift bestaat dat er een consequente blik overheen werpt. *met andere zinnen* weigert zich tegen welke grens dan ook aan te schurken. In het blad wordt daarom ook plaats geruimd voor werk van jonge schrijvers én van jonge beeldende kunstenaars. De redactie hoopt met het tijdschrift, het literaire concours en andere toekomstige activiteiten de voorwaarden te creëren voor een internationaal podium waar literaire kruisbestuiving en degenkruising vanzelfsprekend zijn. *met andere zinnen* wijst alle vormen van dogmatisme af en laat zich niet vastnagelen aan gammele hokjes in het literaire veld - wat telt is oorspronkelijkheid, persoonlijkheid en kwaliteit!

Jongeren schrijven met andere zinnen, toon ze aan de wereld!

De prijsuitreiking en de feestelijke lancering van het tijdschrift zullen plaatsvinden tijdens een literaire avond op vrijdag 18 februari 2005 (locatie wordt later bekend gemaakt) met lezingen door de winnaars en juryleden (o.v.), en muzikaal opgeluisterd door Syndon

wedstrijdreglement: 1. Deelnemers zijn tussen 17 en 27 jaar oud. 2. Het onderwerp is vrij maar plagiaat sluit de deelnemer uit. 3. De teksten zijn in het Nederlands geschreven. 4. Alle teksten niet eerder uitgegeven tot op de sluitingsdatum van de wedstrijd (18 februari 2005) mogen voor deelname ingezonden worden. De teksten mogen niet eerder bekroond geweest zijn in gelijkaardige wedstrijden. 5. De prijzenpot bestaat voor beide wedstrijdonderdelen uit een bedrag van 400 euro voor de winnaar, 200 euro voor de 2de en 100 euro voor de 3de. Daarnaast is er één speciale publieksprijs ter waarde van 100 euro. De winnende inzendingen worden opgenomen in het eerste nummer van *met andere zinnen*. 6. Iedere deelnemer kan tot 3 gedichten en/of 1 prozatekst (maximaal 5 pagina's, 12pt) inzenden, ondertekend met een schuilnaam. De inzending bevat een los document waarop schuilnaam, naam, voornaam, geboortedatum, (email-)adres en telefoonnummer staat. 7. De inzendingen dienen vóór 25 december 2004 gestuurd te worden naar maz@metanderezinnen.com. 8. De jury bestaat naast de boven vermelde personen uit de redactie van *met andere zinnen*, die een eerste selectie doorvoert. 9. De beslissing van de jury is zonder verhaal. 10. Door deelname aan de wedstrijd verklaart de deelnemer zich akkoord met het reglement. Tevens mogen zijn/haar gedichten mee opgenomen worden in één van de publicaties van *met andere zinnen*. 11. Schrijf ze!

in samenwerking met

gratis reservatie via maz@metanderezinnen.com

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

DEKRANT

De niet-opstandige deelrepubliek Kabardo-Balkarië

Ik kom aan op een plaats waar kapotte dingen naartoe gaan voor tóch nog een leven, het paradijs dus. Ik hap naar adem en besluit hier ook te komen wonen als ik kapot ben. Mineralnye Vodye is een soort Centre Pompidou, maar dan in het echt. Je kan het mechaniek van de samenleving op straat zien: je kan een maaltijd kopen, oorlogsmedailles of tractoronderdelen, een vrouw of een revolver. Overal bladdert de verf af en komt de kleur aan de oppervlakte, overal rommel en industrieel schroot, overal Coca-Cola. 's Avonds vertoont het ganse stadje zich in het rustige pretpark, de vrolijke sensualiteit heerst er tot laat in de nacht.

Aan het station staan bussen en busjes, maar op geen enkele van de bordjes herken ik mijn bestemming, kaarten zijn er niet. Ik vraag raad aan het loket. De regels van het spel zijn duidelijk: ik krijg een korte, eerlijke uitleg in de taal van Poesjkin en dan word ik overgeleverd aan het volk. Rond mij drommen Russen en Circassiërs samen, hun communicatieve vermogens zijn veel machtiger dan die van de loketbediende. Er is geen bus voor mij, ik zal onderweg minstens beroofd en vermoord worden, maar gelukkig staat hun auto vlakbij. Helaas, gebrek aan eendracht heeft de Kaukasische Zaak altijd parten gespeeld. De vrouwen in de buurt kiezen mijn kant, het is een taboe, maar vrouwen hebben het moeilijk met koele abstracties en herkennen me niet als wandelende portefeuille. Ze stuwten me naar het juiste busje en ik word gezegend.

De Kabardische vrouwen zijn de mooiste van de wereld. Sinds hun mannen, kleine verlopen opdongertjes overigens, dat ontdekt hebben, lopen ze niet meer warm voor de plaatselijke oorlogen in Abchazië of Tsjetsenië. Het is na eeuwen strijd ook zo moeilijk uit te maken wie nu eigenlijk de vijand is, de Russen die in de negentiende eeuw een wrede expansie-oorlog voerden, maar nu wel de banditeske vrijheidsbeweging in Zuid-Ossetië steunen, de Georgiërs, de Kozakken, de Azeri's? Bovendien zijn de

Kabardiërs een groot volk -minstens 400.000 zielen die de meerderheid vormen in hun republiek- en als één van de weinige Kaukasische volkeren worden ze voorlopig niet (maar hun taal natuurlijk wel) met uitsterven bedreigd.

Het busje is een marsjrutka, een voor mij onopgehelderde combinatie van openbaar en privaat vervoer, die efficiënt en goedkoop de mobiliteit in het hele rijk verzekert. Het is gezellig, zo met tien dicht bij elkaar, de radio speelt chaotische muziek, buiten glijden de grasvelden voorbij. Zoveel ruimte..., beheersbare, mensvriendelijke ruimte is hier een van de grootste natuurlijke rijkdommen. Misschien is dat een basisvereiste voor supermachten, en kan je niet megalomaan worden zonder op gezette tijden in eindeloze verpen te staren. Het aantal verschillende uniformen dat zich belangrijk genoeg acht om wegversperringen op te richten is niet te tellen. Maar een marsjrutka belooft geen buit en we rijden door. Gelukkig maar, want ik heb nog niet geleerd hoe ik mijn geld evenwichtig over portefeuille, rugzak en sokken moet verdelen.

Dan klinken er harde knallen, ik duik op de vloer, maar het blijkt het busje zelf te zijn. In de berm staren we samen bezwerend in de motor. Dat helpt voor enkele minuten (alles

wordt hier sowieso aangedreven door wilskracht) daarna herhaalt het tafereel zich, en het zijn weer de vrouwen die me naar een ander busje toe cheerleaden. In de Baksan-vallei accentueert de achteloze lelijkheid van de dorpen de prachtige, wilde bergen. De bovengrondse gasleiding naast de weg zal ons niet meer verlaten. Die leiding is een wereldwonder, minstens 150 km lang, met overbruggingen boven de weg, hangbruggen over de kolkende Baksan en kleine bruggetjes boven elke zandweg die naar een huis leidt. Ik denk dat de hoogte van de poort gevormd door dat bruggetje de status van de bewoner weergeeft. Hoger in de vallei krioelt de weg van slanke, bruine runderen. Ze vormen de enige zichtbare economische activiteit van betekenis, waarschijnlijk heeft Kabardo-Balkarië een kenniseconomie.

De glooiende tweelingtoppen van de Elbroes zijn vlakbij. Ik zou ze kunnen aanraken, maar ik kan mijn arm niet strekken, er cirkelt een helikopter rond mijn hoofd en bij elke plotse beweging boort hij zich in mijn hersenen. Ik verzamel alle energie en probeer ergens naar te verlangen, al was het naar droge warmte, maar dat lukt niet. Prijuoet 11 is geen plek voor passie, maar het is de laatste plaats waar tenten een kans maken om te blijven staan. Een paar Russen die het toch hogerop probeerden vertellen hoe de bliksem in hun tentdak sloeg,

ze klinken wat beteuterd en laten zich hun chocolade ontfutselen. Er is een hutje waar je eigenlijk niet in mag als tentbewoner, maar Administrator Alexandr is mild tegenover EU-leden. We zitten aan tafel, spelen bridge en eten ons suf. Als we geen water kunnen stelen gaan we het halen bij de rotsen. De hagel doet zo'n pijn dat ik me terugtrek in trance. Het orakeltoilet voorspelt het weer: meestal achtervolgt het toilet papier de rechtmatige eigenaar. Dan kan je die nacht best in je tent blijven, die in een mum van tijd volledig wordt geïgloniseerd. De volgende ochtend bouw je dan een wal. Aan de graad van gevorderdheid van die beschuttingswerken kan je schatten, hoelang een tent hier al staat.

Bij heldere nacht gaat iedereen op weg. Uit de spelonken rond Prijuoet 11 kruipen Russische, Oekraïense en Kaukasische alpinisten te voorschijn, het moeten er honderden zijn. Het pad dat ons om de troepozboornijkiji ('lijkenverzamelaars' of gletsjerspleten) heen leidt, is vandaag gemarkeerd door kotsputjes. Voortdurend hoor je het gebulder van de rataaki, enorme sneeuwruipsen die Japanners uit de lager gelegen basis hoger op de helling uitspuwen. Een zwarte schuifelende mensensliert strekt zich uit over de hele berg. Toerisme is de grootste economische sector op wereldvlak.

Wojciech De Roec

Over klauwende leeuwen en boze tongen

200 jaar Vlaamse letteren in het AMVC

Met verbazing kon menig Antwerpenaar dit jaar vaststellen dat op een goede morgen een reusachtige rode A op zijn Boerentoren prijkte. Voorwaar een ongebruikelijk zicht. Toeval of weer een akkefietje van enkele al te frivole kunstenaars die ook dit bouwwerk trachten te ontsieren? Na onafzienbare tijd werd dezelfde toren zelfs opgesmukt met een gedicht van Antwerpen's even eigenste stadsdichter. Die laatste kunstgreep verduidelijkte de hele situatie. Dit jaar vindt in de metropool de evenementreeks Antwerpen Boekenstad plaats. Alles wat met boeken en literatuur te maken heeft krijgt in en rond de stad een prominente plaats toegewezen. Antwerpen is dan ook de stad van de culturele en literaire avant-garde, van beeld, poëzie en een rijk letterkundig verleden. Dat laatste aspect zal vanaf 17 oktober aanstaande verder uitgediept worden in de veelbelovende tentoonstelling "200 jaar Vlaamse letteren".

Een betere plek dan het Archief en Museum voor het Vlaamse Cultuurleven (AMVC) kon men voor deze nieuwe permanente tentoonstelling niet uitkiezen. Het Letterenhuis werd dit jaar niet voor niets door de Vlaamse regering erkend als "het literaire archief van en voor Vlaanderen". Naast een ruime tentoonstellingsruimte bevindt zich in het AMVC Vlaanderen's grootste letterkundige archief. Wie graag een keer in de handschriften, brieven, documenten of afbeeldingen van zijn of haar literair idool snuffelt, zal enkel hier ten volle aan z'n trekken

komen. Ook voor neerlandici die zich met onderzoek en teksteditie bezig houden is dit *the place to be*. Men gaat er bij het AMVC van uit dat een archief niet enkel dient om stof op te vangen. De inhoud van de talloze mappen en dozen staat dus niet alleen de onderzoeker ter beschikking, maar kan evengoed voor het grote publiek tot leven gebracht worden, in een tentoonstelling bijvoorbeeld. Aan de hand van een veelzijdige en zorgvuldige selectie uit de ruim 2 miljoen brieven en handschriften, 130.000 foto's en 35.000 affiches werd een expositie samengesteld die twee eeuwen Vlaamse literatuur in beeld brengt.

Modern cachet

Men hoeft zich in geen geval te verwachten aan een eindeloze parking glazen kasten die slechts enkele verfromfaaide en vergeelde prentkaartjes herbergen. Deze expo is zonder twijfel mee met zijn tijd. Het gevarieerde aanbod aan archiefstukken wordt met audiovisueel materiaal en moderne

media aangevuld. Elektronisch opgeslagen data van literair en literair-kritisch werk, fragmenten uit documentaires en films, alsook stemopnames van auteurs geven het geheel een modern cachet. Het blijft in ieder geval uitkijken naar de authentieke handschriften van oudere en modernere auteurs. U krijgt bijvoorbeeld de kans om de kladversie van Paul Van Ostaijen's bekende gedicht "Marc groet 's morgens de dingen" te ontcijferen. Voor andere liefhebbers is er een origineel fragment uit "De Leeuw van Vlaanderen" van Conscience of "Pieter Daens" van Louis Paul Boon. Ook enkele schetsen van Lanoye's "Ten Oorlog" zullen te zien zijn.

Eén verhaal

De tentoonstelling is volledig chronologisch opgebouwd en vormt één verhaal. Er wordt gewerkt met contrasterende of elkaar aanvullende verhaallijnen. In het interbellum confronteert men bijvoorbeeld de provincialistische streekliteratuur genre Claes en Timmermans met het stedse modernisme. Aan de

hand van vele citaten komen deze verschillen duidelijk aan het licht. Het zwaartepunt van de tentoonstelling ligt echter op de literaire productie van de laatste 50 jaar. Een hoogst interessant gegeven is ongetwijfeld ook het feit dat men stilstaat bij alle aspecten van het literaire bedrijf. Het overdadig beschikbare materiaal liet de organisatoren toe niet alleen schrijvers en hun werk in beeld te brengen, maar ook het werk van uitgevers, drukkers, binders, vormgevers, typografen, illustratoren, tijdschriftmedewerkers en critici. De echte meerwaarde van "200 jaar Vlaamse letteren" bestaat er hoogstwaarschijnlijk in, niet enkel de literatuurgeschiedenis *an sich*, maar ook de wijze waarop literatuur "werkt", voor een ruimer publiek te reveleren.

Tomas Verachtert

200 jaar Vlaamse Letteren: van 17 oktober 2004 tot 16 januari 2005. Van dinsdag tot zondag 10-16:30 uur. Inkom: 3 - 1,5 euro. AMVC, Minderbroederstraat 2000 Antwerpen. Tel. 03/222.93.20 e-mail: amvc.letterenhuis@stad.antwerpen.be

200 jaar Vlaamse letteren
Koeien van Letters

Er ontbreekt een kwart

Er is een examen bezig in de Jan Fabre zaal, een auditorium van 30m breed, 17m hoog en 60m lang. Er zitten maar een paar studenten te werken. Heel de zaal is fel verlicht en achteraan staat een enorme airconditioner te draaien. Aan de muur hangen grote tekeningen -balpen op papier- en progressieve artikels over het gebruik van drugs. De meeste studenten zijn te hard bezig om hierin de adem van de jaren 60 te voelen.

Ik moet hardop lachen met het artikel waarin het effect van intoxicatie op een spinneweb wordt weergegeven: marihuana: zo goed als niets, LSD: veel radiële draden, de concentrische delen opgewonden rond het midden, mescaline: een mooi web maar slechts 3/4 van een cirkel. Tot slot is er koffie: een wirwar van draden. Het doet me denken aan een proef uit voorhistorische tijden om kinderen het nadelig effect van alcohol te leren kennen: de regenworm in water blijft leven, de regenworm in alcohol kronkelt een gewisse dood tegemoet. Berichten met een negatieve teneur gaan inderdaad enkel over alcohol.

De tekeningen van Fabre zijn pedant en zelfs kitcherig, evenals de rest van dit gebouw. Toch moet ik toegeven dat ze me aangrijpen. Kitch wordt kunst door "the suspension of disbelief", als het vertrouwen inboezemt zodat je erin mee wil gaan. Het is een persoonlijk proces; Als puber was ik sterk gefascineerd door heel het jaren '60 gebeuren.

Dat is logisch want de jaren '60 zijn, door de tijden heen, romantisch voor jongeren omdat het een fenomeen van collectieve pubertijd betreft. Het is inderdaad zo dat mensen materiële zelfstandigheid verwierven, dat de maatschappij zich losmaakte van kerk en patriarchaat en dat de seksuele

revolutie werd ingeleid door de pil. Door deze pubertijd zijn ontspanning en zelfontplooiing gemeengoed geworden, en lijkt het onrechtvaardig om mensen te verwijten dat ze, zoals in de parabel van de krekkel en de mier, niet op problemen van de toekomst gefixeerd zijn maar genieten van de rijkheid van het heden. Met vrijheid komt echter ook verantwoordelijkheid, en die is, helaas, niet gering. Een vooruitziende blik leert dat enkel doorgedreven wetenschappelijke paradigma's uitkomst bieden voor toekomstige impasses.

HetG-gebouw op de Middelheimcampus, ontsproten aan de jaren '60, zou voor vrijheid en creativiteit kunnen staan. Maar, met zijn oneconomische ronde vormen, zijn barsten in de centrale hal, zijn lekken in het dak, zijn inefficiënte energiehuishouding, zijn gevaarlijk kloven aan de randen, zijn grote collectie middelmatige kunstvoorwerpen, zijn talrijke frivole evenementen en zijn wetenschappers die, als levende kunstwerken, in de catacomben huizen, is dit gebouw (onder invloed van mescaline?) in zijn pubertijd blijven steken. Het kwart dat ontbreekt in dit huis is volwassenheid.

auteur bekend op de redactie

Hemeltergende Hellboy

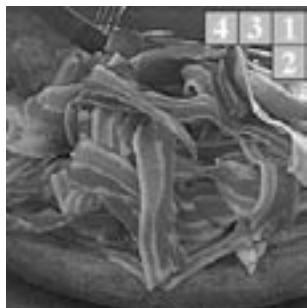
Guillermo del Toro, regisseur van o.a. Blade II, heeft een nieuwe film geregisseerd. Resultaat: Hellboy, de nieuwste telg in de reeks stripverfilmingen die Hollywood de laatste tijd aflevert.

Spijtig genoeg is Hellboy een misbaksel geworden in de lijn van andere faliekante mislukkingen als Daredevil en consoorten. Net zoals in die vorige is het verhaal vrij eenvoudig, als je voorbij de vele franjes kijkt die dit falen moeten verdoezelen: de nazi's proberen het tij van de Tweede Wereldoorlog te keren door occulte wezens op te roepen. Dat wordt echter geen succes: de geallieerden krijgen een duivelskind te pakken, dat ze dan opvoeden met de superieure Westerse waarden (zie je de traditionele les Hollywood-moraal al aankomen?). Deze scène is zo onsamenhangend dat je je brein beter dan al op nul zet, want zo gaat het de hele film door. Daarna wordt in een warrige poging deze film wat om het lijf te geven, zo ongeveer elke mythe en legende op een hoopje gegooid die van ver of van dichtbij iets met Hitler, de duivel, en zelfs Raspoetin (in 1945!) te maken hebben. Later in de film zijn er nog een aantal twists in de verhaallijn, die soms tot op het randje van het belachelijke zijn (en vaak ook erover). Uiteindelijk wordt de held van het verhaal, de ondertussen volwassen Hellboy, in de slotscène gedwongen te kiezen tussen de liefde van zijn leven, die hij door zijn helse uiterlijk niet kan krijgen, en een

nieuw leven als heerser van het kwade universum. Godzijdank kiest onze held voor diezelfde mensheid die hem eerst heeft verstoten omwille van zijn afkomst... Hoerageroep alom! In feite zijn al deze zaken totaal onbelangrijk, want in de Hollywoodiaanse realiteit doen alleen de actiescènes en de speciale effecten ertoe. Vaak komen Hollywoodfilms nog weg met deze combinatie, maar dan alleen op voorwaarde dat ze deze punten ook goed uitwerken. Spijtig genoeg faalt deze film ook daar. De effecten zijn op hun best knullig, ze doen bij momenten zelfs denken aan de special effects van de gemiddelde VRT-jeugdreeks uit de jaren '50. Zelfs het laatste mogelijke excuus van de publiciteitsmolen, de acteerprestaties, is onbruikbaar: de personages zijn tot op het bot cartoonesk, en niet in het minst door de belachelijke dialogen die de acteurs er soms moeten uitpersen. Ondergetekende heeft voor deze film geen goed woord over. De gemiddelde student kan zijn geld aan betere dingen uitgeven dan aan deze oerdomme miskleun. Nu weet ik weer waarom men beter een categorie 'Volwassenen niet toegelaten' zou creëren.

Jef Van Hoofstat

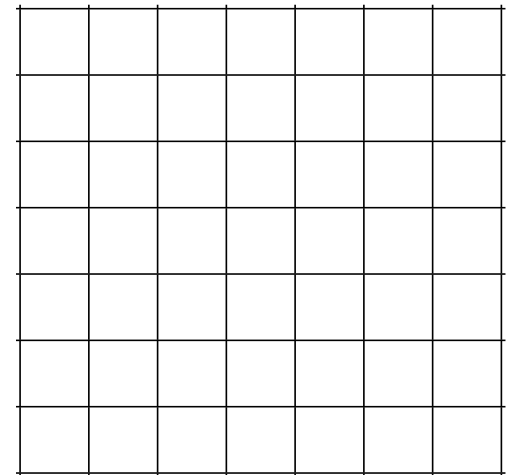
leef je uit in de *pashokjes van plezier*

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, *maar doe dit volgens de cijfertjes*. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be, en als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand een winnaar.

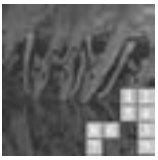

Natuurlijk heeft die winnaar prijs. Deze keer is dat een geschenkbond van Fnac ter waarde van 30 euro.

Oplossing dwars 19: Mabel Wisse Smit

Hadden het juist, en verdienen dus zonder meer die cultuurcheque en de eeuwige roem die ermee gepaard gaat: Christel Herben, Frederik De Belie en Leni Smits. Proficiat, nu nog even goed scoren op de exams.

W ₂	E ₂	L ₅	K ₅	G ₅	A ₃	N ₃
G ₂	S ₂	T ₂	F ₂	R ₅	L ₃	I ₃
F ₂	F ₆	J ₁	E ₃	O ₃	N ₅	T ₃
N ₂	A ₆	M ₁	P ₃	R ₁	I ₅	N ₃
S ₉	F ₉	R ₉	I ₁	S ₇	O ₅	D ₇
F ₉	K ₄	A ₁	N ₁	S ₈	O ₇	P ₅
D ₄	E ₉	T ₈	R ₈	O ₈	O ₅	N ₇

- 1 Marijn >>
- << Steenweg 2
- 3 Antilopen >>
- << DK 4
- 5 Kringloop >>
- << Fa 6
- 7 Dons >>
- << Tros 8
- 9 Sfeer >>

tudentenliederen: Cantoren aan het woord

“Ad exercitum sacri santissimi salamandris omnes commilitones qui ad sunt surgite”, voor de nieuwkomers onder jullie, die nu voor het eerst kennis zullen maken met het studentenbestaan, klinkt dit erg sacraal, sereen en zelfs zedig. Niets is echter minder waar. Nu je normaliter zo’n 6844 dagen doelloos rondgedoold hebt, is het tijd om kennis te maken met de oorden des verderfs omzoomd door donkere trappengangen en kerkelijke gewelven, waar ontmoetingen met een hologram van jezelf eerder regel dan uitzondering zijn. Waar hersencellen het in ware agonie uitschreeuwen en moeten optornen tegen de draak van de zelfdestructie. Waar minder eloquente personen hun tong voor de gelegenheid vurig aansporen en uitrollen als rode loper om hun trawanten uit te nodigen zich te schikken in hun gezamenlijk lot. De cantus is een feit.

Het clublied

Elke studentenclub heeft haar strijdkreet, in die mate op het lijf geschreven dat vele zich trachten te vereenzelvigen met de clubhymne. De keuze tot welke club

je wil behoren, is een keuze die berust op een vanzelfsprekende vrijheid. Vrijheid is dus per definitie die ene keuze te maken zonder hiervoor in tweede instantie spijt te moeten betuigen. Het is aan jou. Elk praesidium schuift ook een bepaald profiel naar voor, de manier waarop ze dat doen is vaak Spartaans en beschamend. Wij gaan peilen naar de geschiedenis van de diverse lofgezangen, aan welke geest ze zijn ontsproten, de kennis van enkele prominenten, een al dan niet gewezen cantor, en de geloofwaardigheid waarmee ze het lied kunnen overdragen. We hopen op lachwekkende taferelen.

De melodie

De toondichters hebben als doel de ongeremde clubpoëzie om te zetten in een verteerbaar gegorgel dat aan de kelen van een handvol hemelbestormers ontspruit. Sommige studentencommunes opteerden daarentegen voor een reeds bestaande melodie, waarop ze hun tekst plaatsten. Als we de codex even openslaan op de Antwerpse clubliederen ontwaren we er een handjevol: *Land of Hope and Glory* (een uiterst Engels-

nationalistisch lied, waarvan de meest zuidelijke eilandbewoners maar niet kunnen begrijpen dat wij dat kennen, vergelijk het met een Spanjaard die de Vlaamse Leeuw zingt), de *Blauwvoet*, ... In de komende reeks zullen we er een heleboel aan bod laten komen. Maar een nog grotere aandacht gaat als vanzelfsprekend naar de componisten die, na hun pruik opgezet te hebben, zich achter hun piano schaarden en daar als een bezetene de hamers uit hun geliefd instrument sloegen om toch maar een representatieve clubvertegenwoordiger op poten te zetten. Of zijn het eerder de mannen met rolkraag en gitaar die rond het kampvuur met een glimlach en een munttheetje het goede in hun studentenverbond naar boven willen brengen?

Opzet

Hoewel we het tot een levenscultuur gemaakt hebben mensen met een doel in hun leven als minderwaardig te beschouwen, vrees ik dat zelfwalging hier zeker op zijn plaats zal zijn. Wij hebben met deze reeks, waarvan je vanaf volgende editie werkelijk hysterisch

fan zult worden, wel degelijk een doel. We willen je een antwoord geven op alle bovengenoemde vragen. We gaan op zoek naar de club die de grootste kennis heeft van zijn lied, die het met het meeste pathos naar voren weet te brengen, die de geschiedenis ervan kent en die ons werkelijk kan ontroeren met hoogoplopende emoties tijdens het horen van de kreet waarachter de leden zich scharen. Praesidia aller landen, je bent gewaarschuwd: neem de boeken ter hand, en studeren maar...

Eer

Het clublied moet in ere hersteld. Het is een identiteitsverklaring op toon gezet. Er moet respect voor betuigd worden. Een sacrale stilte tijdens het clublied, zonder drinken en roken schrijft de codex voor, maar helaas verwordt dit vaak te snel in een desinteresse van bevriende (?) verenigingen. Wees fier op wie je bent, en vooral, bewijs ons dat je het bent. Een eeuwigheid tussen de grootste studenten die onze wereld ooit heeft gezien zal je deel zijn.

Olivier Van de Vyvere & Johan Diels

u kwam ... en werd gezien

Students on stage

foto's: Kelly Dorekens